

LỄ THẬT VỀ SỰ TÁI SANH CỦA LINH HỒN NGƯỜI TIN CHÚA
Bài 6 - Người tin Chúa phải bền lòng theo Chúa trong mọi sự thử thách của Ngài.

Trong tất cả mọi công việc mà loài người chúng ta phải làm, từ việc đơn giản đến phức tạp, hoặc công việc thô sơ đến những công việc đòi hỏi tính kỹ thuật cao liên quan đến sự sống của con người hoặc liên quan đến tiêu chuẩn chính xác cao về các thiết bị máy cơ khí, điện tử, quân sự..., ngoài những yêu cầu về sự hiểu biết kỹ thuật, tài năng khéo léo của con người, thì tính *kiên trì, nhẫn nại, bền chí, trung tín, trung thành, biết chịu đựng, biết chờ đợi, ngoan cường, dũng cảm, can đảm, giữ vững lập trường, cương quyết, vững vàng, không chùn bước, biết kiềm chế, có trách nhiệm, không dao động, luôn sẵn sàng hành động trong sự hiểu biết và có trách nhiệm hoàn thành công việc mình đã được giao cho*, là những đặc tính mà trong tất cả mọi ngành nghề, luôn được người ta chọn lựa và quan tâm đến, đặc biệt là với quân đội cùng các hệ thống quốc phòng.

Lời Đức Chúa Trời đã chép dân Y-sơ-ra-ên, tuyển dân của Đức Chúa Trời, là các quân đội của Ngài.

Xuất Ê-díp-tô Ký 7:1-5: **Đức Giê-hô-va phán cùng Môi-se rằng: Hãy xem, Ta lập người như là Đức Chúa Trời cho Pha-ra-ôn, còn A-rôn, anh người, sẽ làm kẻ tiên tri của người. Hãy nói lại mọi Lời Ta sẽ truyền dạy người, rồi A-rôn, anh người, sẽ tâu cùng Pha-ra-ôn, đặng người thả dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ mình. Ta sẽ làm cho Pha-ra-ôn cứng lòng, và thêm nhiều dấu lạ phép kỳ của Ta trong xứ Ê-díp-tô. Nhưng Pha-ra-ôn sẽ chẳng nghe các người dẫu; Ta sẽ tra tay vào đất Ê-díp-tô, dùng những sự đoán phạt nặng nề, đặng rút khỏi xứ đó các quân đội Ta, là dân Y-sơ-ra-ên. Khi nào Ta tra tay vào xứ Ê-díp-tô mà rút dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi giữa vòng người Ê-díp-tô, thì họ sẽ biết Ta là Đức Giê-hô-va.**

Xuất Ê-díp-tô Ký 12:40-41: **Vả, thì kiêu ngạo của dân Y-sơ-ra-ên tại xứ Ê-díp-tô được bốn trăm ba mươi năm. Khi mãn bốn trăm ba mươi năm rồi, thì, cũng trong ngày đó, các quân đội của Đức Giê-hô-va ra khỏi xứ Ê-díp-tô.**

Chữ **quân đội** - armies^{H6635} chép trong câu 4 và câu 41 trên, đó là chữ **תְּצַבָּא** - tseba'ah, số 6635 ra từ chữ **צָבָא** - tsaba, số 6633 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *quân đội, đạo quân, đoàn đông nhiều vô số, tổ chức được thiết lập để tiến hành chiến tranh, để phục vụ, để hầu việc, để chiến đấu, để thi hành các mạng lệnh;*

Đức Chúa Jêsus Christ đã phán rằng, Kinh-Thánh làm chứng về Ngài, là làm chứng về sự cứu chuộc mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã làm cho loài người qua Lời của Ngài, vì loài người là công việc do tay Chúa làm nên và hết thảy mọi sự đã xảy ra và đang tiếp tục xảy đến trên trái đất này đều làm chứng về quyền phép của Danh Đức Giê-Hô-Va, mà dân Y-sơ-ra-ên là dân được Đức Giê-Hô-Va biệt riêng cho Ngài, để qua dân Y-sơ-ra-ên mà muôn dân trên đất này nhận biết Danh Đức Giê-Hô-Va.

Dân Y-sơ-ra-ên là bóng về *một dòng dõi thánh, một nước thầy tế lễ của Đức Giê-Hô-Va*, tức là dòng dõi nhờ sự vâng giữ và tuân theo các mạng lệnh, cùng giữ sự Giao-ước của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, mà được trở nên một dân biệt riêng cho Đức Giê-Hô-Va, như Lời Chúa đã chép:

Xuất Ê-díp-tô Ký 19:1-6: **Tháng thứ ba, sau khi ra khỏi xứ Ê-díp-tô, trong ngày đó dân Y-sơ-ra-ên đến nơi đồng vắng Si-na-i. Từ Rê-phi-đim ra đi, đến nơi đồng vắng Si-na-i, đóng trại tại đó, đối diện cùng núi. Môi-se bèn lên đến Đức Chúa Trời, Đức Giê-hô-va ở trên núi gọi người mà phán rằng: Người hãy nói như vậy cho nhà Gia-cốp, và tỏ điều này cho dân Y-sơ-ra-ên: Các người đã thấy điều Ta làm cho người Ê-díp-tô, Ta chở các người trên cánh chim đại bàng làm sao, và dẫn các người đến cùng Ta thể nào. Vậy, bây giờ, nếu các người vâng Lời Ta và giữ sự giao ước Ta, thì trong muôn dân, các người sẽ thuộc riêng về Ta, vì cả thế gian đều thuộc về Ta. Các người sẽ thành một nước thầy tế lễ, cùng một dân tộc thánh cho Ta. Bấy nhiêu Lời đó người sẽ nói lại cùng dân Y-sơ-ra-ên.**

Khi nói đến **Y-sơ-ra-ên** là nói đến tiêu chuẩn ban đầu của loài người, được tạo nên theo ảnh tượng của Đức Chúa Trời, nhưng vì cố tội lỗi của A-đam, là người trước nhất được Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời tạo nên trên đất này, mà loài người bị thiếu mất sự vinh hiển, tức là sự sáng thật của Đức Chúa Trời.

Vì cố tội lỗi của loài người mà đất phải đầy dẫy sự hung hăng, nên Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã quyết định dùng cơn nước lụt để huỷ diệt loài người hung ác ở trên đất này, nhưng Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã để lại cho Ngài một gia đình, đó là gia đình của Nô-ê, là người công bình ở trước mặt Đức Giê-Hô-Va. Sau cơn nước lụt, khi tiếp nhận của lễ của Nô-ê dâng lên cho Đức Giê-Hô-Va, thì Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã quyết định cứu chuộc loài người, mà kế hoạch này được làm qua việc Ngài sẽ ban Luật pháp cho loài người và thông qua Luật pháp này mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đoán xét và cứu chuộc loài người.

Sáng thế ký 8:20-22: **Nô-ê lập một bàn thờ cho Đức Giê-hô-va. Người bắt các súc vật thanh sạch, các loài chim thanh sạch, bày của lễ thiêu dâng lên bàn thờ. Đức Giê-hô-va hưởng lấy mùi thơm và nghĩ thầm rằng: Ta chẳng vì (cớ) loài người mà rửa sả đất nữa, vì tâm tánh loài người vẫn xấu xa từ khi còn tuổi trẻ; Ta cũng sẽ chẳng hành các vật sống như Ta đã làm. Hễ đất còn, thì mùa gieo giống cùng mùa gặt hái, lạnh và nóng, mùa hạ cùng mùa đông, ngày và đêm, chẳng bao giờ tuyệt được.**

Chữ **loài người** - **man**^{H120} chép trong câu 21 trên, đó là chữ **אָדָם** - **adam**, số 120 ra từ chữ **אָדָם** - '**adam**, số 119 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **người nam, loài người, đồ ửng, hồng hào, khỏe mạnh; để bày tỏ huyết trên mặt, để trở nên đỏ, để nhuộm đỏ, để làm cho đỏ;**

Khi Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời tạo nên loài người theo ảnh tượng của Ngài, Ngài đã thấy trước những sự sẽ phải xảy đến với loài người, vì loài người được Đức Giê-Hô-Va tạo nên để tìm một dòng dõi thánh, một nước thầy tế lễ cho Ngài, và Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã chuẩn bị sẵn mọi sự cho sự tìm kiếm này phải xảy ra và có, hầu cho kế hoạch tìm một dòng dõi thánh và nước thầy tế lễ được hoàn thành trong sự sắp đặt và sự biết trước của Ngài.

Nếu chúng ta chú ý vào ngôn ngữ Hê-bơ-rơ mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho loài người từ lúc ban đầu, chúng ta sẽ thấy linh hồn (linh hồn) loài người sẽ phải trải qua một cuộc chiến giữa sự sáng với sự tối tăm, nghĩa là: Nếu linh hồn loài người không vâng giữ và không tuân theo các mạng lệnh của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, thì ngọn đèn của Đức Giê-Hô-Va nơi linh hồn người ấy sẽ không được thắp sáng, đồng nghĩa với sự linh hồn đó phải hư mất đời đời. Cũng một nguyên tắc đó, linh hồn nào đã vì cớ tội lỗi của tổ phụ mình (là A-đam) mà thiếu mất sự vinh hiển, là sự sáng thật của Đức Chúa Trời, nhưng nghe theo tiếng phán của Đức Giê-Hô-Va mà vâng giữ và tuân theo các mạng lệnh cùng các điều răn của Ngài, thì linh hồn đó sẽ nhờ quyền phép có trong Lời của Đức Chúa Trời mà được phục hồi sự vinh hiển của Đức Chúa Trời nơi linh hồn mình và linh hồn đó được sự sống lại và sẽ được sự sống đời đời, nếu linh hồn đó tiếp tục sống theo Lời Đức Chúa Trời và đó là ý nghĩa của gốc chữ **A-đam** - **אָדָם** - '**adam**, số 119 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **để bày tỏ huyết trên mặt, để trở nên đỏ, để nhuộm đỏ, để làm cho đỏ;**

Chữ **đỏ** được chép đây là bóng về **màu của huyết**, mà trong **huyết có linh hồn sống**, là **bóng về Lẽ thật**, là **Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời**.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã quyết định về kế hoạch cứu chuộc loài người: **Hễ đất còn, thì mùa gieo giống cùng mùa gặt hái, lạnh và nóng, mùa hạ cùng mùa đông, ngày và đêm, chẳng bao giờ tuyệt được.**

Chữ **đất** - **the earth**^{H776} chép trong câu 22 trên, đó là chữ **אֲרֶצַת** - '**erets**, số 776 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **trái đất, đồng ruộng, đất nước, quê hương;**

Chữ **còn** - **remaineth**^{H3117} chép trong câu 22 trên, đó là chữ **יָשָׁב** - **yowm**, số 3117 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **thời gian, ngày, năm, sự liên tục không dừng, sự liên quan đến thời gian;**

Lời Đức Chúa Trời luôn mang ý nghĩa thần linh và sự sống, dù được áp dụng cho thuộc thể, nhưng mục đích chính là nói về sự sống của linh hồn loài người, vì thế cho nên **mùa gieo giống cùng mùa gặt hái, lạnh và nóng, mùa hạ cùng mùa đông, ngày và đêm, chẳng bao giờ tuyệt được** đã chép đây là nói về việc: Hễ còn linh hồn người nào được sanh ra trong thân thể xác thịt, thì Luật pháp của Đức Chúa Trời còn tiếp tục được ban cho linh hồn đó, còn khi nói đến Luật pháp là nói đến sự cai trị, sự đoán xét và phán xét của Đức Chúa Trời đối với những người được sanh ra trên đất này căn cứ theo các điều luật đã chép trong Kinh-Thánh. **Mùa hạ cùng mùa đông** là nói về các kỳ của những sự thử thách mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời cho phép xảy đến với loài người được sanh ra trên đất này, còn **mùa gặt hái, lạnh và nóng, ngày và đêm** là nói đoán xét hoặc những sự tỏ ra của Đức Thánh-Linh sẽ đến với mỗi người, mỗi dân tộc tùy theo sự khôn ngoan và sự mưu luận của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đối với loài người trong thế gian này, hoặc với những người được Đức Giê-Hô-Va chọn mà người ta phải chịu trách nhiệm với những sự mà người ta đã làm ra trong cuộc đời của mình, sẽ được trình ra ở trước mặt Đức Chúa Trời và mỗi người sẽ phải đối diện với sự đoán xét công bình của Đức Chúa Trời, hoặc được sự sống đời đời, hoặc phải bị phán xét vào sự chết đời đời, như Lời Chúa đã chép.

Đa-ni-ên 12:1-10: **Trong kỳ đó, Mi-ca-ên, quan trưởng lớn, là đứng đứng thay mặt con cái dân người sẽ trỗi dậy. Lúc đó sẽ có tai nạn, đến nỗi từ khi mới có nước đến kỳ đó cũng chẳng có như vậy bao giờ. Bảy giờ, trong vòng dân sự người, kẻ nào được ghi trong quyển sách kia thì sẽ được cứu. Nhiều kẻ ngủ trong bụi đất sẽ thức dậy, kẻ thì để được sự sống đời đời, kẻ thì để chịu sự xấu hổ như nhục đời đời.**

Những kẻ khôn sáng sẽ được rực rỡ như sự sáng trên vòng khung; và những kẻ dốt đem nhiều người về sự công bình sẽ sáng láng như các ngôi sao đời đời mãi mãi. Còn như người, hỡi Đa-ni-ên, người hãy đóng lại những Lời này, và hãy đóng ấn sách này cho đến kỳ cuối cùng. Nhiều kẻ sẽ đi qua đi lại, và sự học thức sẽ được thêm lên. Bấy giờ, ta, Đa-ni-ên nhìn xem, và này, có hai người khác đang đứng, một người ở bờ bên này sông, một người ở bờ bên kia. Một người hỏi người mặc vải gai đang đứng ở trên nước sông, rằng: Đến cuối cùng những sự lạ này được bao lâu? Ta nghe người mặc vải gai đứng trên nước sông, người cất tay hữu và tay tả lên trời, chỉ Đấng hằng sống mà thề rằng sẽ trải qua một kỳ, những kỳ, và nửa kỳ; và khi quyền của dân thánh đã bị tan tác hết, thì các sự này đều xong. Ta, Đa-ni-ên, nghe những điều đó, nhưng ta không hiểu. Và ta nói rằng: Lạy chúa tôi, cuối cùng các sự này sẽ ra thế nào? Người trả lời rằng: Hỡi Đa-ni-ên, hãy đi; bởi vì những Lời này đã đóng lại và đóng ấn cho đến kỳ cuối cùng. Sẽ có nhiều kẻ tự làm nên tinh sạch và trắng, và được luyện lọc. Nhưng những kẻ dữ sẽ cứ làm điều dữ; trong những kẻ dữ chẳng ai sẽ hiểu; song kẻ khôn sáng sẽ hiểu.

Lu-ca 16:16-17: Luật pháp và các lời tiên tri có đến đời Giăng mà thôi; từ đó tin lành của nước Đức Chúa Trời được truyền ra, và ai nấy dùng sức mạnh mà vào đó. Trời đất qua đi còn dễ hơn một nét chữ trong luật pháp phải bỏ đi.

Giăng 5:25-30: Quả thật, quả thật, Ta nói cùng các người, giờ đến, và đã đến rồi, khi những kẻ chết sẽ nghe tiếng của Con Đức Chúa Trời, và những kẻ nghe sẽ được sống. Vì như Cha có sự sống trong mình, thì Cha cũng đã ban cho Con có sự sống trong mình vậy. Cha đã ban quyền thi hành sự phán xét cho Con, vì là Con người. Chớ lấy điều đó làm lạ; vì giờ đến, khi mọi người ở trong mồ mả nghe tiếng Ngài và ra khỏi: ai đã làm lành thì sống lại để được sống, ai đã làm dữ thì sống lại để bị xét đoán. Ta không thể tự mình làm nổi việc gì; Ta xét đoán theo điều Ta nghe, và sự xét đoán Ta là công bình, vì Ta chẳng tìm ý muốn của Ta, nhưng tìm ý muốn của Đấng đã sai Ta.

Bây giờ chúng ta cùng trở lại với Lời Đức Chúa Trời chép về Lễ vượt qua của Đức Giê-hô-va, vì Lễ vượt qua của Đức Giê-hô-va là một tiêu chuẩn trải các đời cho loài người được sanh ra trong thân thể xác thịt bằng bụi đất, phải đối diện với và phải hiểu biết và áp dụng theo Lẽ thật cho linh hồn mình, hầu cho nhận biết trách nhiệm của linh hồn đó trước sự cứu chuộc của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời.

Xuất Ê-díp-tô Ký 12:14-17: Các người hãy ghi ngày đó làm kỷ niệm; trải các đời hãy giữ làm một lễ cho Đức Giê-hô-va, tức là một lễ lập ra đời đời. Trong bảy ngày phải ăn bánh không men: vừa đến ngày thứ nhất, hãy dẹp men khỏi nhà đi; vì hễ ai ăn bánh có men từ ngày thứ nhất cho đến ngày thứ bảy, thì sẽ bị truất ra khỏi Y-sơ-ra-ên. Ngày thứ nhất, sẽ có một sự nhóm hiệp thánh; qua ngày thứ bảy các người cũng sẽ có một sự nhóm hiệp thánh nữa. Trong mấy ngày đó chẳng nên làm công việc chi, chỉ lo sắm đồ ăn cho mỗi người cần ăn mà thôi. Vậy, các người hãy giữ lễ bánh không men, vì chính ngày đó Ta rút quân đội các người ra khỏi xứ Ê-díp-tô; nên chi, trải các đời phải giữ ngày đó như một lễ lập ra đời đời.

Chữ **lễ-ordinance**^{H2708} chép trong câu 14 và 17 trên, đó là chữ **𐤇𐤒𐤍**- chuqqah, số 2708 ra từ chữ **𐤇𐤒**- choq, số 2706 và chữ **𐤇𐤒𐤍**- chaqaq, số 2710 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *sự ban hành sắc lệnh, sự ban hành đạo luật, sự ban chiếu chỉ, quy định, mạng lệnh, đạo luật bắt phải thi hành, đạo luật dân sự của Đức Chúa Trời quy định, sự ban luật pháp để khắc ghi trạm trở vào vật thể, vào lòng người thuộc về Đức Giê-Hô-Va.*

Trong sự mưu luận, Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã sử dụng ngôn ngữ Hê-bơ-rơ để giấu những sự mâu nhiệm, là các Lẽ thật trong văn tự, nhưng trong Thánh-Linh của Đức Chúa Jêsus Christ mà chúng ta được giải nghĩa vì chúng ta đang ở trong “**kỳ hoán cải**” và hết thấy những người sẽ tin đến Danh của Đức Chúa Jêsus Christ sẽ thực hành theo Lẽ thật cho tới khi tận thế, như Đức Giê-Hô-Va đã quyết định (Sáng thế ký 8:22).

Chúng ta hãy xem tiêu chuẩn mà mọi người tin Chúa phải đạt được cho sự sống mình, đó là *tính kiên trì, nhẫn nại, bền chí, trung tín, trung thành, biết chịu đựng, biết chờ đợi, ngoan cường, dũng cảm, can đảm, giữ vững lập trường, cương quyết, vững vàng, không chùn bước, biết kiềm chế, có trách nhiệm, không dao động, luôn sẵn sàng hành động trong sự hiểu biết và trách nhiệm hoàn thành công việc mình đã được Chúa giao.*

Xuất Ê-díp-tô Ký 14:1-8: Đức Giê-hô-va phán cùng Môi-se rằng: Hãy truyền cho dân Y-sơ-ra-ên trở lại đóng trại tại trước Phi-Ha-hi-rốt, ngang Ba-anh-Sê-phôn, giữa khoảng Mít-đôn và biển. Các người hãy đóng trại đối diện nơi này, gần biển. Chắc Pha-ra-ôn sẽ nói về dân Y-sơ-ra-ên rằng: Dân đó lạc

đường bị khốn trong đồng vắng rồi. Ta sẽ làm cho Pha-ra-ôn cứng lòng, người sẽ đuổi theo dân đó; nhưng Ta sẽ vì Pha-ra-ôn và cả toán binh người được rạng Danh; người Ê-díp-tô sẽ biết Ta là Đức Giê-hô-va. Dân Y-sơ-ra-ên bèn làm như vậy. Và, họ báo cùng vua Ê-díp-tô rằng dân Hê-bơ-rơ đã trốn đi rồi. Lòng Pha-ra-ôn và quần thần đối cùng dân đó bèn thay đổi, nói rằng: Chúng ta đã làm chi vậy, tha dân Y-sơ-ra-ên đi để khỏi phục dịch ta nữa sao? Pha-ra-ôn bèn thặng xe và đem dân mình theo. Người đem sáu trăm xe thượng hạng và hết thảy xe trong xứ Ê-díp-tô, trên mỗi xe đều có chiến binh cả. Đức Giê-hô-va làm cho Pha-ra-ôn, vua xứ Ê-díp-tô, cứng lòng, đuổi theo dân Y-sơ-ra-ên; nhưng dân này đã ra đi một cách dạn dĩ.

Chữ **một cách dạn dĩ - with an high^{H7311} hand^{H3027}** chép trong câu 8 trên, bao gồm hai chữ **high^{H7311}** và chữ **hand^{H3027}**, nghĩa là *dân Y-sơ-ra-ên đã ra khỏi xứ Ê-díp-tô với tay của họ giơ cao lên trong vị thế của một dân chiến thắng, chứ không phải vị thế của kẻ làm tội mọi.*

Chữ **high^{H7311}** đó là chữ 𐤅𐤓𐤍 - **ruwm**, số 7311 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *sự vươn cao lên, sự trở dậy, sự đứng dậy, sự cao thượng, sự cao hứng, tinh thần được nâng cao, sự ngẩng đầu cao lên,*

Chữ **hand^{H3027}** - 𐤅𐤍 - **yad**, số 3027 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *tay, cánh tay, sự có ở trong tay, sức mạnh, sức lực, quyền năng, uy quyền, cương vị, vị thế, quyền sở hữu;*

Điều khiến cho dân Y-sơ-ra-ên có thể ra khỏi xứ Ê-díp-tô một cách ngược đầu lên, đó là chính họ đã được thấy quyền phép của Giê-hô-va Đức Chúa Trời hành phạt Pha-ra-ôn và xứ Ê-díp-tô qua các tai vạ mà Ngài đã cậy Môi-se và A-rôn để hành phạt xứ Ê-díp-tô, nhưng tại đất Gô-sen là nơi dân Y-sơ-ra-ên ở thì luôn được bình yên, mà bằng chứng là sau khi dân Y-sơ-ra-ên đã ra khỏi xứ Ê-díp-tô và đến được nơi đồng vắng Si-nai, Đức Giê-hô-va đã nhắc lại điều này cho dân Y-sơ-ra-ên được nghe qua Môi-se.

Trước khi Môi-se qua đời, Đức Giê-hô-va đã mạng lệnh cho Môi-se dạy cho dân Y-sơ-ra-ên phải vững lòng bền chí; chớ sợ chi và chớ kinh khủng trước mặt các dân trong xứ Ca-na-an, vì dân Y-sơ-ra-ên là dân được biệt riêng cho Danh Đức Giê-hô-va và mạng lệnh này cũng là dành cho hết thảy những người sẽ tin đến Danh của Đức Chúa Jêsus Christ, vì Danh của Đức Giê-hô-va ngự trên Đức Chúa Jêsus.

Phục truyền luật lệ ký 31:1-13: **Môi-se đến giảng cho cả Y-sơ-ra-ên những bài sau này. Người nói: Ngày nay Ta được một trăm hai mươi tuổi; không thể đi ra đi vào nữa; và Đức Giê-hô-va có phán cùng Ta rằng: Người không đi ngang qua sông Giô-đanh này đâu. Giê-hô-va Đức Chúa Trời người sẽ đi đầu người. Ngài sẽ diệt các dân tộc ở đằng trước người, và người sẽ nhận được xứ chúng nó; Giô-suê sẽ đi trước người, y như Đức Giê-hô-va đã phán dặn. Đức Giê-hô-va sẽ đãi chúng nó như Ngài đã đãi Si-hôn và Óc, vua dân A-mô-rít, và xứ chúng nó mà Ngài đã hủy phá. Đức Giê-hô-va sẽ phó chúng nó cho các người, và các người phải đãi chúng nó tùy theo lệnh ta đã truyền cho. Hãy vững lòng bền chí; chớ sợ chi và chớ kinh khủng trước mặt các dân đó; vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời người đi cùng người; Ngài chẳng lia khỏi người, chẳng từ bỏ người đâu. Đoạn, Môi-se gọi Giô-suê, nói cùng người tại trước mặt cả Y-sơ-ra-ên mà rằng: Hãy vững lòng bền chí; vì người sẽ vào với dân này trong xứ mà Đức Giê-hô-va đã thề ban cho tổ phụ họ, và người sẽ chia xứ cho họ. Chính Đức Giê-hô-va sẽ đi trước người, Ngài sẽ ở cùng người, chẳng lia khỏi người, chẳng từ bỏ người đâu. Chớ sợ, và chớ kinh khủng. Môi-se chép luật này, giao cho những thầy tế lễ, là con cháu Lê-vi, khiêng hòm giao ước của Đức Giê-hô-va, lại giao luôn cho hết thảy trưởng lão Y-sơ-ra-ên, và truyền lệnh này, mà rằng: Cuối bảy năm, nhằm năm giải thích, tại ngày lễ lều tạm, khi cả Y-sơ-ra-ên đến châu trước mặt Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, trong chỗ Ngài sẽ chọn, thì người phải đọc luật này trước cả Y-sơ-ra-ên cho chúng nghe. Người phải nhóm hiệp dân sự, nào người nam, người nữ, nào con trẻ và khách lạ ở trong các thành của người, để chúng nghe, tập kính sợ Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, và cẩn thận làm theo các Lời của luật pháp này. Những con cái của dân sự chưa biết việc ấy, sẽ nghe, tập kính sợ Giê-hô-va Đức Chúa Trời các người, trọn lúc các người sống trên đất mà các người sẽ nhận được, sau khi đã đi ngang qua sông Giô-đanh.**

Để dân Y-sơ-ra-ên vững tin mà nghe theo Lời của Ngài mà ra khỏi xứ Ê-díp-tô và vượt qua biển biển Đỏ, cùng có đức tin mà vượt qua sông Giô-đanh để vào nhận lấy xứ Ca-na-an, cùng diệt hết các thứ dân đã sống trong xứ Ca-na-an, thì Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã dùng Môi-se phán truyền cho dân Y-sơ-ra-ên được biết những sự sẽ xảy đến và Đức Giê-hô-va đã làm các phép lạ cho dân Y-sơ-ra-ên được nhìn thấy, hầu cho đức tin của họ được thành lập.

Xuất Ê-díp-tô Ký 14:8-31: Đức Giê-hô-va làm cho Pha-ra-ôn, vua xứ Ê-díp-tô, cứng lòng, đuổi theo dân Y-sơ-ra-ên; nhưng dân này đã ra đi một cách dạn dĩ. Người Ê-díp-tô và cả ngựa xe, lính kỵ, cùng toán binh của Pha-ra-ôn đều đuổi theo dân Y-sơ-ra-ên, gặp đang đóng đồn nơi bờ biển, gần Phi-ha-hi-rốt, ngang Ba-anh-Sê-phôn. Và, khi Pha-ra-ôn đến gần, dân Y-sơ-ra-ên ngược mắt lên, thấy dân Ê-díp-tô đuổi theo, bèn lấy làm hãi hùng, kêu van Đức Giê-hô-va. Chúng lại nói cùng Môi-se rằng: Xứ Ê-díp-tô há chẳng có nơi mộ phần, nên nổi người mới dẫn chúng tôi vào đồng vắng đặng chết sao? Người đưa chúng tôi ra xứ Ê-díp-tô để làm chi? Chúng tôi há chẳng có nói cùng người tại xứ Ê-díp-tô rằng: Để mặc chúng tôi phục dịch dân Ê-díp-tô, vì thà rằng phục dịch họ còn hơn phải chết nơi đồng vắng? Môi-se đáp cùng dân sự rằng: Chớ sợ chi, hãy ở đó, rồi ngày nay xem sự giải cứu Đức Giê-hô-va sẽ làm cho các người; vì người Ê-díp-tô mà các người ngó thấy ngày nay, thì chẳng bao giờ ngó thấy nữa. Đức Giê-hô-va sẽ chiến cự cho, còn các người cứ yên lặng. Đức Giê-hô-va phán cùng Môi-se rằng: Sao người kêu van Ta? Hãy bảo dân Y-sơ-ra-ên cứ đi; còn người hãy giơ gậy lên, đưa tay trên mặt biển, phân rẽ nước ra, thì dân Y-sơ-ra-ên sẽ xuống biển đi như trên đất cạn. Còn Ta sẽ làm cho dân Ê-díp-tô cứng lòng theo dân Y-sơ-ra-ên xuống biển, rồi Ta sẽ được rạng Danh vì Pha-ra-ôn, cả đạo binh, binh xa, và lính kỵ người. Khi nào Ta được rạng Danh vì Pha-ra-ôn, binh xa, cùng lính kỵ người, thì người Ê-díp-tô sẽ rõ ràng Ta là Đức Giê-hô-va vậy. Thiên sứ của Đức Chúa Trời đã đi trước trại quân của dân Y-sơ-ra-ên lộn lại đi sau; còn trụ mây vốn đi trước trại quân, lại ở về sau; trụ mây đứng về giữa khoảng trại người Ê-díp-tô và trại dân Y-sơ-ra-ên, làm áng mây tối tăm cho đằng này, soi sáng ban đêm cho đằng kia; nên trọn cả đêm hai trại chẳng hề xấp gần nhau được. Và, Môi-se giơ tay ra trên biển, Đức Giê-hô-va dẫn trận gió đông thổi mạnh đến đùn biển lại trọn cả đêm; Ngài làm cho biển bày ra khô, nước phân rẽ. Dân Y-sơ-ra-ên xuống biển, đi như trên đất cạn; còn nước làm thành một vách ngăn bên hữu và bên tả. Người Ê-díp-tô bèn đuổi theo; hết thảy ngựa, binh xa cùng lính kỵ của Pha-ra-ôn đều theo xuống giữa biển. Và, đến canh sáng, Đức Giê-hô-va ở trong lòng trụ mây và lửa, nhìn ra thấy trại quân Ê-díp-tô, bèn làm cho họ phải rối loạn. Ngài tháo bánh xe của họ, khiến dẫn dắt cực nhọc. Người Ê-díp-tô bèn nói với nhau rằng: Ta hãy trốn khỏi dân Y-sơ-ra-ên đi, vì Đức Giê-hô-va thể dân đó mà chiến cự cùng chúng ta. Đức Giê-hô-va phán cùng Môi-se rằng: Hãy giơ tay người ra trên biển, nước sẽ trở lấp người Ê-díp-tô, binh xa và lính kỵ của chúng nó. Môi-se bèn giơ tay mình ra trên biển, lối sáng mai, nước trở lấp phủ đáy biển lại, người Ê-díp-tô chạy trốn bị nước chặn; vậy Đức Giê-hô-va xô họ xuống giữa biển. Thế thì, nước trở lại bao phủ binh xa, lính kỵ của cả đạo binh Pha-ra-ôn đã theo dân Y-sơ-ra-ên xuống biển, chẳng còn sót lại một ai. Song dân Y-sơ-ra-ên đi giữa biển như trên đất cạn; nước làm thành vách ngăn bên hữu và bên tả. Trong ngày đó, Đức Giê-hô-va giải cứu dân Y-sơ-ra-ên thoát khỏi tay người Ê-díp-tô; dân ấy thấy người Ê-díp-tô chết trên bãi biển. Dân Y-sơ-ra-ên thấy việc lớn lao mà Đức Giê-hô-va đã làm cho người Ê-díp-tô, nên kính sợ Ngài, tin Ngài và Môi-se, là tôi tớ Ngài.

Chữ chiến cự - fight^{H3898} chép trong câu 14 và câu 25 trên, đó là chữ ִלָּחֵם - lacham, số 3898 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *chiến đấu, chiến tranh, đánh trận, tiến hành chiến tranh với, phá huỷ, tiêu diệt, ăn tươi nuốt sống, chiến thắng, thiêu đốt, đốt cháy*;

Khi dân Y-sơ-ra-ên đối diện với biển Đỏ và họ nhìn thấy đạo binh của Pha-ra-ôn đuổi theo, thì họ sợ hãi và Môi-se đã nói với Đức Giê-hô-va về điều đó. Đức Giê-hô-va liền phán với Môi-se rằng: Sao người kêu van Ta? Hãy bảo dân Y-sơ-ra-ên cứ đi; còn người hãy giơ gậy lên, đưa tay trên mặt biển, phân rẽ nước ra, thì dân Y-sơ-ra-ên sẽ xuống biển đi như trên đất cạn. Còn Ta sẽ làm cho dân Ê-díp-tô cứng lòng theo dân Y-sơ-ra-ên xuống biển, rồi Ta sẽ được rạng Danh vì Pha-ra-ôn, cả đạo binh, binh xa, và lính kỵ người. Khi nào Ta được rạng Danh vì Pha-ra-ôn, binh xa, cùng lính kỵ người, thì người Ê-díp-tô sẽ rõ ràng Ta là Đức Giê-hô-va vậy.

Việc dân Y-sơ-ra-ên phải làm là bước đi theo mạng lệnh mà Đức Giê-hô-va đã phán, còn Đức Giê-hô-va sẽ làm thành điều Ngài đã phán, vì Ngài là Đấng Thành Tin, Ngài là Đấng toàn năng.

Cho đến tận thời kỳ sau rốt này, rất nhiều người tin Chúa vẫn không có đức tin nơi Lời Đức Chúa Trời đã chép trong Kinh-Thánh, cùng các Lời mà Đức Chúa Jêsus Christ cũng đã phán dạy các môn đồ của Ngài và các Lời đó đã chép xuống trong Kinh-Thánh.

Ma-thi-ơ 8:23-27: Kế đó, Đức Chúa Jêsus xuống thuyền, các môn đồ theo Ngài. Thành linh biển nổi

bão lớn, đến nổi sóng dậy phủ thuyền; nhưng Ngài đang ngủ. Các môn đồ đến gần, đánh thức Ngài, mà thưa rằng: Lạy Chúa, xin cứu chúng tôi với, chúng tôi hầu chết! Ngài phán rằng: Hỡi kẻ ít đức tin kia, cơ sao các ngươi sợ? Ngài bèn đứng dậy, quở gió và biển; thì liền yên lặng như tờ. Những người đó lấy làm lạ, nói rằng: Người này là ai, mà gió và biển đều vâng lệnh người?

Đức Chúa Jêsus đã phán với các môn đồ của Ngài về những điều kiện mà họ phải đạt được cho chính mình, hầu cho họ sẽ nhận được sự giúp đỡ của Ngài, bởi vì có những điều loài người không thể làm được, nhưng Đức Chúa Trời làm được mọi sự.

Giăng 15:1-8: Ta là gốc nho thật, Cha Ta là người trồng nho. Hễ nhánh nào trong Ta mà không kết quả thì Ngài chặt hết; và Ngài tỉa sửa những nhánh nào kết quả, để được sai trái hơn. Các người đã được trong sạch, vì Lời Ta đã bảo cho. Hãy cứ ở trong Ta, thì Ta sẽ ở trong các người. Như nhánh nho, nếu không dính vào gốc nho, thì không tự mình kết quả được, cũng một lẽ ấy, nếu các người chẳng cứ ở trong Ta, thì cũng không kết quả được. Ta là gốc nho, các người là nhánh. Ai cứ ở trong Ta và Ta trong họ thì sinh ra lắm trái; vì ngoài Ta, các người chẳng làm chi được. Nếu ai chẳng cứ trong Ta thì phải ném ra ngoài, cũng như nhánh nho; nhánh khô đi, người ta lượm lấy, quăng vào lửa, thì nó cháy. Ví bằng các người cứ ở trong Ta, và những Lời Ta ở trong các người, hãy cầu xin mọi điều mình muốn, thì sẽ được điều đó. Nay, Cha Ta sẽ được sáng Danh là thế nào: ấy là các người được kết nhiều quả, thì sẽ làm môn đồ của Ta vậy.

Trong tất cả mọi công việc mà người tin Chúa phải làm và sẽ tiếp tục làm, đó là làm sáng Danh Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, cũng như khi xưa, Đức Giê-Hô-Va đã mạng lệnh cho dân Y-sơ-ra-ên hãy vâng giữ và tuân theo các mạng lệnh cùng các điều răn của Ngài, thì họ sẽ được Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời ban phước hạnh và muôn dân trên đất sẽ nhận biết Danh Đức Giê-Hô-Va và người ta sẽ đến với Đức Giê-Hô-Va để được cứu như dân Y-sơ-ra-ên được cứu vậy, đó là điều Chúa muốn. Thế nhưng ngày nay người ta đã bỏ qua ý muốn của Đức Giê-Hô-Va, dù Lời Chúa đã chép rõ về những điều loài người phải làm ở trước mặt Đức Chúa Trời:

Thi-Thiên 40:4-8: Phước cho người nào để lòng tin cậy nơi Đức Giê-hô-va, chẳng nề vì kẻ kiêu ngạo, hoặc kẻ xây theo sự dối trá! Hỡi Giê-hô-va, Đức Chúa Trời tôi, công việc lạ lùng Chúa đã làm, và những tư tưởng của Chúa hướng cùng chúng tôi, thật là nhiều, không thể sắp đặt trước mặt Chúa; Nếu tôi muốn truyền các việc ấy ra, và nói đến, thật lấy làm nhiều quá không đếm được. Chúa không thích đẹp hy sinh hoặc của lễ chay: Chúa đã sở tai tôi. Chúa không có đòi của lễ thiêu hay là của lễ chuộc tội. Bấy giờ tôi nói: Nay tôi đến; Trong quyển sách đã có chép về tôi; Hỡi Đức Chúa Trời tôi, tôi lấy làm vui mừng làm theo ý muốn Chúa, Luật pháp Chúa ở trong lòng tôi.

Hê-bơ-rơ 10:1-10: Vả, luật pháp chỉ là bóng của sự tốt lành ngày sau, không có hình thật của các vật, nên không bao giờ cất tế lễ mỗi năm hằng dâng như vậy, mà khiến kẻ đến gần Đức Chúa Trời trở nên trọn lành được. Nếu được, thì những kẻ thờ phượng đã một lần được sạch rồi, lương tâm họ không còn biết tội nữa, nhân đó, há chẳng thôi dâng tế lễ hay sao? Trái lại, những tế lễ đó chẳng qua là mỗi năm nhắc cho nhớ lại tội lỗi. Vì huyết của bò đực và dê đực không thể cất tội lỗi đi được. Bởi vậy cho nên, Đấng Christ khi vào thế gian, phán rằng: Chúa chẳng muốn hy sinh, cũng chẳng muốn lễ vật, nhưng Chúa đã sắm sửa một thân thể cho tôi. Chúa chẳng nhậm của lễ thiêu, cũng chẳng nhậm của lễ chuộc tội. Tôi bèn nói: Hỡi Đức Chúa Trời, nay tôi đến-Trong sách có chép về tôi-Tôi đến để làm theo ý muốn Chúa. Trước đã nói: Chúa chẳng muốn, chẳng nhậm những hy sinh, lễ vật, của lễ thiêu, của lễ chuộc tội, đó là theo luật pháp dạy; sau lại nói: Đây này, tôi đến để làm theo ý muốn Chúa. Vậy thì, Chúa đã bỏ điều trước, đặt lập điều sau. Ấy là theo ý muốn đó mà chúng ta được nên thánh nhờ sự dâng thân thể của Đức Chúa Jêsus Christ một lần đủ cả.

Làm theo ý muốn của Giê-hô-va Đức Chúa Trời là yêu cầu cao nhất và trước hết, mà ý muốn của Đức Chúa Trời là ý tưởng bình an của Đức Chúa Trời đối với loài người, được tỏ ra qua việc Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời ban Luật pháp công bình của Ngài cho loài người và Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời muốn loài người vâng giữ và tuân theo các mạng lệnh cùng các điều răn của Ngài, vì hết thảy các mạng lệnh đó là Giao-ước bình an của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời lập với loài người, chứ không phải tai họa.

Chúng ta hãy xem các Lời mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã phán với dân Y-sơ-ra-ên qua tiên tri Ê-sai và cũng là Giao-ước Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời lập với những người nào sẽ tiếp nhận các Lời của Ngài, mà Lời của Đức Chúa Trời là Luật pháp mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho loài người (qua Môi-se).

Ê-sai 55:1-13: Hỡi những kẻ nào khát, hãy đến suối nước! Và người nào không có tiền bạc, hãy đến, mua mà ăn! Hãy đến, mua rượu và sữa mà không cần tiền, không đòi giá. Sao các người trả tiền để mua đồ không phải là bánh? Sao các người đem công lao mình đổi lấy vật chẳng làm cho no? Hãy chăm chỉ nghe Ta, hãy ăn của ngon, và cho linh hồn các người vui thích trong của béo. Hãy nghiêng tai, và đến cùng Ta; hãy nghe Ta, thì linh hồn các người được sống. Ta sẽ lập với các người một giao ước đời đời, tức là sự nhân từ chắc thật đã hứa cùng Đa-vít. Nay, Ta đã lập người lên làm chứng kiến cho các nước, làm quan trưởng và quan tướng cho muôn dân. Nay, người sẽ kêu gọi nước mà người chưa hề biết, và nước chưa hề biết người sẽ chạy đến cùng người, vì cơ Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, là Đấng Thánh của Y-sơ-ra-ên, là Đấng đã làm vinh hiển người. Hãy tìm kiếm Đức Giê-hô-va đang khi mình gặp được; hãy kêu cầu đang khi Ngài ở gần! Kẻ ác khá bỏ đường mình, người bất nghĩa khá bỏ các ý tưởng; hãy trở lại cùng Đức Giê-hô-va, Ngài sẽ thương xót cho, hãy đến cùng Đức Chúa Trời chúng ta, vì Ngài tha thứ dồi dào. Đức Giê-hô-va phán: Ý tưởng Ta chẳng phải ý tưởng các người, đường lối các người chẳng phải đường lối Ta. Vì các tầng trời cao hơn đất bao nhiêu, thì đường lối Ta cao hơn đường lối các người, ý tưởng Ta cao hơn ý tưởng các người cũng bấy nhiêu. Và, như mưa và tuyết xuống từ trên trời và không trở lại nữa, mà đượm nhuận đất đai, làm cho sanh ra và kết nụ, đặn có giống cho kẻ gieo, có bánh cho kẻ ăn, thì Lời nói của Ta cũng vậy, đã ra từ miệng Ta, thì chẳng trở về lúng nhưng, mà chắc sẽ làm trọn điều Ta muốn, thuận lợi công việc Ta đã sai khiến nó. Vì các người sẽ đi ra vui vẻ, được đưa đi trong sự bình an. Trước mặt các người, núi và đồi sẽ trở tiếng ca hát, mọi cây cối ngoài đồng sẽ vỗ tay. Cây tùng sẽ mọc lên thay cho bụi gai, và cây sim sẽ lớn lên thay cho gai góc; điều đó sẽ làm cho biết Danh Đức Giê-hô-va, và là một dấu đời đời không hề tuyệt diệt.

Giê-rê-mi 29:11-13: Đức Giê-hô-va phán: Vì Ta biết ý tưởng Ta nghĩ đối cùng các người, là ý tưởng bình an, không phải tai họa, để cho các người được sự trông cậy trong lúc cuối cùng của mình. Bấy giờ các người sẽ kêu cầu Ta, sẽ đi và cầu nguyện Ta, và Ta sẽ nhậm lời. Các người sẽ tìm Ta, và gặp được, khi các người tìm kiếm Ta hết lòng.

Tự mỗi người tin Chúa phải nhận biết thân phận mình, là con trai của Đức Chúa Trời, nhưng đã bởi tội lỗi của A-đam mà sự chết đã trải qua trên hết thảy mọi người và vì cơ đó mà loài người bị thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, mà sự vinh hiển đó là sự sáng thật, là nguồn sự sáng nơi linh hồn loài người, vì linh tánh loài người vốn một ngọn đèn của Đức Giê-hô-va, có chức năng dò thấu các nơi ẩn bí của lòng, nghĩa là có chức năng kiểm soát toàn bộ ý tưởng của tâm trí xác thịt của người ấy. Nếu ngọn đèn của Đức Giê-hô-va nơi linh hồn người nào không được thấp sáng, thì linh hồn người ấy chưa được phục hồi sự sống, chưa được phục hồi quyền làm con kế tự Đức Chúa Trời và như vậy, tất cả mọi sự hiểu biết của người ấy, từ sự nghe, sự thấy cùng sự hiểu biết của người ấy đều thuộc về xác thịt người, không thể khiến cho linh hồn người ấy được sống lại và như vậy, sự tin Chúa của người ấy chỉ là vô ích mà thôi.

Ê-phê-sô 5:1-16: Vậy anh em hãy trở nên kẻ bất chước Đức Chúa Trời như con cái rất yêu dấu của Ngài; hãy bước đi trong sự yêu thương, cũng như Đấng Christ đã yêu thương anh em, và vì chúng ta phó chính mình Ngài cho Đức Chúa Trời làm của dâng và của tế lễ, như một thức hương có mùi thơm. Phàm những sự gian dâm, hoặc sự ô ướ, hoặc sự tham lam, cũng chớ nên nói đến giữa anh em, theo như cách xứng đáng cho các thánh đồ. Chớ nói lời tục tĩu, chớ giễu cợt, chớ giả ngộ tầm phào, là những điều không đáng, nhưng thà cảm tạ ơn Chúa thì hơn. Vì anh em phải biết rõ rằng kẻ gian dâm, ô ướ, tham lam, tức là kẻ thờ hình tượng, không một kẻ nào được dự phần kế nghiệp của nước Đấng Christ và Đức Chúa Trời. Đừng để cho ai lấy lời giả trá phỉnh dối anh em; vì ấy là nhân những điều đó mà cơn thanh nộ của Đức Chúa Trời giáng trên các con bạn nghịch. Vậy, chớ có thông đồng điều chi với họ hết. Và, lúc trước anh em đang còn tối tăm, nhưng bây giờ đã nên người sáng láng trong Chúa. Hãy bước đi như các con sáng láng; vì trái của sự sáng láng ở tại mọi điều nhân từ, công bình và thành thật. Hãy xét điều chi vừa lòng Chúa, và chớ dự vào công việc vô ích của sự tối tăm, thà quả trách chúng nó thì hơn; vì dầu nói đến điều mà những người đó làm cách kín giấu, cũng đã là hổ thẹn rồi. Nhưng hết thảy mọi sự đã bị quả trách đều được tỏ ra bởi sự sáng; phàm điều chi đã tỏ ra thì trở nên sự sáng vậy. Cho nên có chép rằng: Người đang ngủ, hãy thức, hãy vùng dậy từ trong đám người chết, thì Đấng Christ sẽ chiếu sáng người. Vậy, hãy giữ cho khéo về sự ăn ở của anh em, chớ xử mình như người đại dột, nhưng như người khôn ngoan. Hãy lợi dụng thì giờ, vì những ngày là xấu.

Bước theo sự sáng chính là sự thử thách, vì chúng ta không bước đi như loài người xác thịt nhìn thấy ánh sáng từ các nguồn tạo ra ánh sáng mà bước đi theo khả năng của thân thể xác thịt có thể phân tích qua sự nhìn thấy mà ra quyết định cho chân mình bước, nhưng chúng ta bước đi trong sự sáng của Đức Chúa Trời, là đi theo Luật pháp trọn vẹn, cả Luật pháp văn tự và Lẽ thật, như Lời Chúa đã chép:

Thi-Thiên 89:11-18: Các tầng trời thuộc về Chúa, đất cũng thuộc về Chúa; Chúa đã sáng lập thế gian và mọi vật nó chứa. Phương bắc, phương nam cũng bởi Chúa dựng nên; Tha-bô và Hệt-môn đều vui mừng vì Danh Chúa. Chúa có cánh tay quyền năng, bàn tay Chúa có sức mạnh, và tay hữu Chúa giơ cao lên. Sự công bình và sự chánh trực là nền của ngôi Chúa; Sự nhân từ và lẽ thật đi trước mặt Chúa. Phước cho dân nào biết tiếng vui mừng! Hỡi Đức Giê-hô-va, họ bước đi trong ánh sáng của mặt Chúa. Hằng ngày họ vui mừng vì Danh Chúa, được nhắc cao lên vì sự công bình Chúa. Vì Chúa là sự vinh hiển về sức lực của họ; Nhờ ơn Chúa, sừng chúng tôi sẽ được ngược cao lên. Vì Đức Giê-hô-va là cái khiến của chúng tôi, Đấng thánh của Y-sơ-ra-ên là Vua chúng tôi.

Vì hết thấy linh hồn loài người đã phải ngồi ở trong bóng của chết, vậy nên khi chúng ta bước theo Lời Chúa, thì hết thấy mọi người tin Chúa đều cần phải có người dẫn đường, còn được gọi là kẻ truyền giải (Gióp 33:23), tức là người phiên dịch ngôn ngữ Nước Thiên đàng cho loài người. Vì ngôn ngữ được chép trong Luật pháp văn tự đó là để cai trị xác thịt, chứ không thể khiến cho linh hồn người ta được nên thánh, nhưng Lẽ thật, còn được gọi là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời mới khiến cho linh hồn người ta được tái sinh (1 Phi-e-rơ 1:23) và được nên thánh (Giăng 17:17) ở trước mặt Đức Chúa Trời. Kẻ truyền giải là những người được Giê-hô-va Đức Chúa Trời chọn và chỉ định vào chức vụ này từ trước khi sáng thế, vì Thần của Giê-hô-va Đức Chúa Trời sẽ luôn ở cùng với những người đó và đặt các Lời của Ngài nơi miệng người đó để dạy dỗ tuyển dân của Đức Chúa Trời. Chính Đức Giê-hô-va đã sửa soạn sẵn cho Ngài người dẫn dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ê-díp-tô, người đó là Môi-se và Đức Giê-hô-va cũng sửa soạn sẵn người giúp đỡ cho Môi-se, người đó là A-rôn, anh của Môi-se, để mỗi khi Môi-se phải nói với Pha-ra-ôn, thì A-rôn là người thay cho môi miệng của Môi-se để nói với Pha-ra-ôn. Cũng một thể ấy, Đức Giê-hô-va đã sửa soạn những người sẽ làm tiên tri cho Ngài, để qua các tiên tri đó mà Lời của Ngài được truyền tới dân Y-sơ-ra-ên và tới những người mà Đức Giê-hô-va muốn phán truyền các mạng lệnh của Ngài.

Bước theo sự sáng là bước theo Lẽ thật, là noi theo Đức Thánh-Linh, Ngài là Thần Lẽ thật, là Đấng dẫn dắt những người đã nhờ quyền phép của Lẽ thật và của Ngài vào các Lẽ thật của Nước Đức Chúa Trời, còn được gọi là Nước Thiên đàng, mà loài người thế gian không thể hiểu được, nhưng linh hồn của người tin Chúa thì sẽ hiểu được qua sự dắt dẫn của Đức Thánh-Linh. Bởi Đức Thánh-Linh sẽ đặt Lời của Ngài, là Lẽ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời trên môi miệng của những người được chọn làm tôi tớ Ngài và khi các Lời của Lẽ thật đó được rao giảng, thì Đức Thánh-Linh sẽ nhìn vào lòng của những người nghe và Ngài biết người nào tin cậy và muốn tiếp nhận các Lời ấy, thì Ngài sẽ ghi tạc các Lời đó vào lòng của những người ấy và chính Ngài sẽ thắp sáng ngọn đèn của Ngài nơi lòng của người đó. Bấy giờ, linh hồn của những người như vậy sẽ được sở hữu những Lẽ thật đó.

Trách nhiệm của mỗi người tin Chúa phải vâng giữ và tuân theo các mạng lệnh cùng vâng giữ các điều răn đã được chép thành văn tự trong Kinh-Thánh và mọi người tin Chúa phải biết rằng, toàn bộ Kinh-Thánh đã được dịch và in ra với các thứ ngôn ngữ khác nhau, nên sẽ có một số ngôn từ không dịch đúng theo nguyên bản gốc, nhưng toàn bộ các sách được chép trong Kinh-Thánh là không thể bỏ đi, vì Đức Chúa Jê-sus đã cảnh báo trước rằng, Kinh-Thánh là không thể bỏ được (Giăng 10:35), vậy nên mọi người tin Chúa phải tôn trọng Lời Chúa và không được nghe theo các lời truyền khẩu của loài người, mà bỏ Lời của Đức Chúa Trời, vì kể từ khi Hội-Thánh của Đức Chúa Jê-sus Christ được thành lập bởi Thánh-Linh của Đức Chúa Jê-sus Christ, Hội-Thánh của Đức Chúa Jê-sus Christ bắt đầu hầu việc Đức Chúa Trời theo Lẽ thật, là những sự được tỏ ra trong **“kỳ hoán cải”**, là kỳ Đức Thánh-Linh sẽ tỏ ra những sự mâu nhiệm được giấu kín từ các đời thượng cổ, trong sự mưu luận của Ngài.

Người tin Chúa phải tin cậy vào Danh Đức Giê-hô-va, vì Ngài là Đấng Tự Hữu Hằng Hữu, nên các Lời đã khỏi miệng Ngài, sẽ hằng còn với Ngài và như vậy, điều chi mà Đức Giê-hô-va đã phán với dân Y-sơ-ra-ên hoặc trong thời Cựu-ước, thì các Lời của Ngài sẽ hằng còn đến khi tận thế. Nhưng kể từ khi Hội-Thánh được thành lập, thì những sự đã chép đó phải được hiểu và áp dụng theo Lẽ thật, tức là theo sự dắt dẫn của Đức Thánh-Linh, như Lời Chúa có chép: **“Nhưng bây giờ chúng ta đã chết về luật pháp, là điều bắt buộc mình, thì được buông tha khỏi luật pháp đặng hầu việc Đức Chúa Trời theo cách mới của Thánh Linh, chứ**

không theo cách cũ của văn tự.” (Rô-ma 7:6)

Mọi người tin Chúa phải nhận biết trách nhiệm của linh hồn mình, là phải hết lòng tìm kiếm Đức Giê-Hô-Va, nghĩa là trong mọi lúc, mọi nơi, trong bất kỳ hoàn cảnh thế nào, khi người tin Chúa đối diện với những sự việc hoặc công việc, hoặc quen, hoặc lạ, hoặc dễ hoặc khó, cũng phải nhận biết những sự đó qua Đức Thánh-Linh và cầu hỏi Ngài, hoặc xin Ngài ban ơn cho để làm công việc được thuận lợi, an toàn, vì ý muốn của Đức Chúa Trời đối với dân sự của Ngài là như vậy. Đức Chúa Trời muốn dân sự của Ngài phải loại bỏ tánh xác thịt, là sự người ta tự tin vào khả năng của xác thịt mình, mà bỏ qua Lời Đức Chúa Trời đã chép, vì loài người được Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời tạo nên trên đất này là để Ngài tìm một dòng dõi thánh, một nước thầy tế lễ, vì Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã tạo nên trái đất cùng muôn vật trên đất này, cùng một khoảng không trên trời có các vì sáng được Đức Giê-Hô-Va tạo nên để soi sáng đất, mà ý nghĩa của sự soi sáng đất đây không phải là soi ánh sáng, nhưng là để thử thách loài người, vì ngoài mặt trời ra, các vì sáng ở trong bầu trời đó còn là bóng về quyền lực của ma quỷ, là kẻ Đức Giê-Hô-Va đã cho phép chúng ở, nên Lời Chúa gọi chúng là **“kẻ cầm quyền chốn không trung”**, quyền lực đó sẽ như sư tử rống, ngày đêm rình mò chung quanh loài người để tìm kiếm những người nào chúng có thể nuốt được, tức là ma quỷ sẽ sử dụng sự lừa dối, sự cám dỗ để phỉnh gạt người ta sa vào bẫy của tội lỗi và sự chết.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời là sự yêu thương, nên Ngài đã ban Luật pháp của Ngài cho loài người, vì Luật pháp của Đức Chúa Trời là con đường dẫn loài người ra khỏi nơi tối tăm, đưa loài người đến nơi sáng láng lạ lùng của Ngài. Tự mỗi người tin Chúa phải hết lòng tìm kiếm Nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài, nghĩa là hết lòng tìm kiếm Lẽ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời, cùng vâng giữ và suy gẫm Luật pháp công bình của Đức Chúa Trời ngày và đêm, hầu cho cẩn thận làm theo các điều đã chép đó mà được sự khôn ngoan thật của Đức Chúa Trời, như Lời Chúa đã chép:

Châm ngôn 3:1-35: Hỡi con, chớ quên sự khuyên dạy Ta, lòng con khá giữ các mạng lệnh Ta; Vì nó sẽ thêm cho con lâu ngày, số năm mạng sống, và sự bình an. Sự nhân từ và sự chân thật, chớ để lìa bỏ con; Hãy đeo nó vào cổ, ghi nó nơi bìa lòng con; Như vậy, trước mặt Đức Chúa Trời và loài người, con sẽ được ơn và có sự khôn ngoan thật. Hãy hết lòng tin cậy Đức Giê-hô-va, chớ nương cậy nơi sự thông sáng của con; Phàm trong các việc làm của con, khá nhận biết Ngài, thì Ngài sẽ chỉ dẫn các nẻo của con. Chớ khôn ngoan theo mắt mình; Hãy kính sợ Đức Giê-hô-va, và lìa khỏi sự ác: Như vậy, cuống rốn con sẽ được mạnh khỏe, và xương cốt con được mát mẻ. Hãy lấy tài vật và huê lợi đầu mùa của con, mà tôn vinh Đức Giê-hô-va; Vậy, các vựa lẫm con sẽ đầy dư dật, và những thùng của con sẽ tràn rượi mới. Hỡi con, chớ khinh điều sửa phạt của Đức Giê-hô-va, chớ hiềm lòng khi Ngài quở trách; Vì Đức Giê-hô-va yêu thương ai thì trách phạt nấy. Như một người cha đối cùng con trai yêu dấu mình. Người nào tìmặng sự khôn ngoan, và được sự thông sáng, có phước thay! Vì thà được nó hơn là được tiền bạc, hoa lợi nó sanh ra tốt hơn vàng ròng. Sự khôn ngoan quý báu hơn châu ngọc, chẳng một bửu vật nào con ưa thích mà sánh kịp nó được. Tay hữu nó cầm sự trường thọ, còn trong tay tả, có sự giàu có và vinh hiển. Các nẻo nó vốn là nẻo khoái lạc, và các lối nó thủy đều bình an. Nó là cây sự sống cho ai nắm lấy nó; Người nào cầm giữ nó đều được phước hạnh. Đức Giê-hô-va dùng sự khôn ngoan lập nên trái đất; Nhờ sự thông sáng mà sắp đặt các tầng trời. Do sự hiểu biết Ngài các vực sâu mở ra, và mây đặt ra sương móc. Hỡi con, khá gìn giữ sự khôn ngoan thật và sự thận trọng, chớ để nó lìa xa mắt con; Thì nó sẽ là sự sống của linh hồn con, và như đồ trang sức cho cổ con. Con sẽ bước đi vững vàng trong đường con, và chân con không vấp ngã. Khi con nằm, chẳng có điều sợ hãi; Phải, con sẽ nằm được ngủ ngon giấc. Chớ sợ sự kinh khiếp xảy đến thành linh, cũng đừng kinh hãi lúc sự tàn hại giáng trên kẻ ác; Vì Đức Giê-hô-va là nơi nương cậy của con, Ngài sẽ gìn giữ chân con khỏi mắc bẫy. Chớ từ chối làm lành cho kẻ nào xứng đáng, miễn là tay con có quyền làm điều ấy. Nhược bằng con có tại nơi con vật kẻ lân cận cầu xin, thì chớ nói với người rằng: Hãy đi và trở lại, ngày mai ta sẽ cho người. Chớ lập mưu hại kẻ lân cận con, vì người ăn ở bình yên bên con. Nếu không có làm điều hại cho con, chớ tranh giành vô cớ với ai. Chớ phân bì với kẻ hung dữ, cũng đừng chọn lối nào của hắn; Vì Đức Giê-hô-va gớm ghiếc kẻ gian tà; Nhưng kết tình bậu bạn cùng người ngay thẳng. Sự rửa sả của Đức Giê-hô-va giáng trên nhà kẻ ác. Song Ngài ban phước cho chỗ ở của người công bình. Quả thật Ngài nhạo báng kẻ hay nhạo báng; Nhưng Ngài ban ơn cho người khiêm nhường. Người khôn ngoan sẽ hưởng được sự vinh hiển; Còn sự thăng lên của kẻ ngu dại sẽ ra điều hổ thẹn.

Hết thủy các mạng lệnh mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã phán với loài người, đều thuộc về sự sống lại và sự sống đời đời của loài người, nhưng người ta sẽ không thể sở hữu được những sự đó nếu người ta chỉ học cho thuộc, mà không làm theo Lời Chúa, vì Lời của Đức Chúa Trời được gọi là cây sự sống và linh hồn loài người phải có trách nhiệm trồng vườn và giữ vườn cho chính mình, mà lòng của loài người chính là cái vườn. Việc học, suy gẫm và làm theo Lời Đức Chúa Trời là bóng về việc trồng và giữ vườn vậy, không được để mất, không để cho hao hụt, nhưng phải chăm sóc, canh giữ và tưới vườn cho được sanh trái, mà sự suy gẫm Lời Chúa chính là sự tưới vườn vậy, còn các trái của nó là các ơn thuộc về sự sống lại của linh hồn người ấy, theo như trình tự các con trai của Gia-cốp được sanh ra bởi Lê-a và Xinh-ba, Bi-la và Ra-chên vậy. Nếu người tin Chúa không sanh các bông trái theo như Lời Chúa đã định, thì linh hồn người ấy không được cứu chuộc, vì Đức Chúa Jê-sus đã phán:

Giăng 15:1-8: Ta là gốc nho thật, Cha Ta là người trồng nho. Hễ nhánh nào trong Ta mà không kết quả thì Ngài chặt hết; và Ngài tía sửa những nhánh nào kết quả, để được sai trái hơn. Các người đã được trong sạch, vì Lời Ta đã bảo cho. Hãy cứ ở trong Ta, thì Ta sẽ ở trong các người. Như nhánh nho, nếu không dính vào gốc nho, thì không tự mình kết quả được, cũng một lẽ ấy, nếu các người chẳng cứ ở trong Ta, thì cũng không kết quả được. Ta là gốc nho, các người là nhánh. Ai cứ ở trong Ta và Ta trong họ thì sinh ra lắm trái; vì ngoài Ta, các người chẳng làm chi được. Nếu ai chẳng cứ ở trong Ta thì phải ném ra ngoài, cũng như nhánh nho; nhánh khô đi, người ta lượm lấy, quăng vào lửa, thì nó cháy. Ví bằng các người cứ ở trong Ta, và những Lời Ta ở trong các người, hãy cầu xin mọi điều mình muốn, thì sẽ được điều đó. Nay, Cha Ta sẽ được sáng Danh là thế nào: ấy là các người được kết nhiều quả, thì sẽ làm môn đồ của Ta vậy.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ví Ngài như thợ gốm và loài người chúng ta như những chiếc bình bằng đất trong tay người thợ gốm vậy, mà lửa luyện các bình gốm đó chính là những sự thử thách mà mọi người nào được sanh ra trên đất này đều sẽ phải trải qua, mà người chịu thử thách trước nhất làm gương cho mọi người tin Chúa, đó là Áp-ra-ham, tổ phụ của đức tin chúng ta.

Hê-bơ-rơ 11:17-19: Bởi đức tin, Áp-ra-ham dâng Y-sác trong khi bị thử thách: người là kẻ đã nhận lãnh Lời hứa, dâng con một mình, là về con đó mà Đức Chúa Trời có phán rằng: Ấy bởi trong Y-sác mà người sẽ có một dòng dõi lấy tên người mà kêu. Người tự nghĩ rằng Đức Chúa Trời cũng có quyền khiến kẻ chết sống lại; cũng giống như từ trong kẻ chết mà người lại được con mình.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời là Đấng công bình, sẽ ban thưởng cho những người nào đã vì lòng vâng phục Lời Đức Chúa Trời mà chịu những sự thử thách mà Đức Chúa Trời đã định cho mọi người phải trải qua.

1 Phi-e-rơ 1:1-21: Phi-e-rơ, sứ đồ của Đức Chúa Jê-sus Christ, gửi cho những người kiều ngụ rải rác trong xứ Bông, Ga-la-ti, Cáp-ba-đốc, A-si và Bi-thi-ni, là những người được chọn, theo sự biết trước của Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha, và được nên thánh bởi Đức Thánh Linh, đặng vâng phục Đức Chúa Jê-sus Christ và có phần trong sự rỗi huyết Ngài: nguyên xin ân điển và bình an thêm lên cho anh em! Ngợi khen Đức Chúa Trời, là Cha Đức Chúa Jê-sus Christ chúng ta, Ngài lấy lòng thương xót cả thể khiến chúng ta tái sinh, đặng chúng ta nhờ sự Đức Chúa Jê-sus Christ sống lại từ trong kẻ chết mà có sự trông cậy sống, là cơ nghiệp không hư đi, không ô uế, không suy tàn, để dành trong các tầng trời cho anh em, là kẻ bởi đức tin nhờ quyền phép của Đức Chúa Trời giữ cho, để được sự cứu chuộc gần hiện ra trong kỳ sau rốt! Anh em vui mừng về điều đó, dầu hiện nay anh em vì sự thử thách trăm bề buộc phải buồn bã ít lâu; hầu cho sự thử thách đức tin anh em quý hơn vàng hay hư nát, dầu đã bị thử lửa, sanh ra ngợi khen, tôn trọng, vinh hiển cho anh em khi Đức Chúa Jê-sus Christ hiện ra. Ngài là Đấng anh em không thấy mà yêu mến; dầu bây giờ anh em không thấy Ngài, nhưng tin Ngài, và vui mừng lắm một cách không xiết kể và vinh hiển: nhận được phần thưởng về đức tin anh em, là sự cứu chuộc linh hồn mình. Về sự cứu chuộc đó, các đấng tiên tri đã tìm tòi suy xét, và đã nói tiên tri về ân điển định sẵn cho anh em: nghĩa là tìm cho biết thời kỳ nào và thời kỳ cách nào mà Thánh Linh Đấng Christ ở trong lòng mình đã chỉ cho, là khi làm chứng trước về sự đau đớn của Đấng Christ và về sự vinh hiển sẽ theo sau. Các đấng ấy đã được tỏ cho rằng chẳng phải vì mình, bèn là vì anh em mà truyền ra những điều đó, là những điều hiện nay đã rao cho anh em, bởi những người nhờ Đức Thánh Linh từ trên trời sai xuống, mà giảng Tin Lành cho anh em; các thiên sứ cũng ước ao xem thấu những sự đó. Vậy, anh em hãy bền chí như thể thất lưng, hãy tiết độ, lấy sự trông cậy trọn vẹn đợi chờ ơn sẽ ban cho mình trong

khi Đức Chúa Jêsus Christ hiện ra. Anh em đã nên như con cái hay vâng lời, thì chớ có làm theo sự dâm dục, là sự cai trị trong anh em ngày trước, về lúc anh em còn mê muội. Nhưng, như Đấng gọi anh em là thánh, thì anh em cũng phải thánh trong mọi cách ăn ở mình, bởi có chép rằng: **Hãy nên thánh, vì Ta là thánh.** Nếu anh em xưng Đấng không tây vị anh em, xét đoán từng người theo việc họ làm, bằng Cha, thì hãy lấy lòng kính sợ mà ăn ở trong thời kỳ ở trọ đời này, vì biết rằng chẳng phải bởi vật hay hư nát như bạc hoặc vàng mà anh em đã được chuộc khỏi sự ăn ở không ra chi của tổ tiên truyền lại cho mình, bèn là bởi huyết báu Đấng Christ, dường như huyết của chiên con không lỗi không vít, đã định sẵn trước buổi sáng thế, và hiện ra trong cuối các thời kỳ vì cơ anh em, là kẻ nhân Đức Chúa Jêsus tin đến Đức Chúa Trời, tức là Đấng đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại, và ban sự vinh hiển cho Ngài đến nỗi đức tin và sự trông cậy anh em được nương nhờ Đức Chúa Trời.

Phần nhiều người tin Chúa đã hiểu không đúng về các thứ ơn của Nước Đức Chúa Trời, vì người ta cho rằng, các ơn thuộc linh đó là do Đức Chúa Trời ban cho ai thì người nấy được, vì thế cho nên họ không tìm kiếm, không ao ước, không trông mong cho được nhận lãnh các thứ ơn thuộc linh đó để hầu việc Chúa, trong khi Lời Chúa đã chép rất rõ về tiêu chuẩn của người bề trong của chúng ta là phải trở nên giống như Đức Chúa Trời trong sự công bình và sự thánh sạch của Lẽ thật, không có sự tây vị người nào.

Giăng 1:11-17: Ngài (Đức Chúa Jêsus Christ) đã đến trong xứ mình, song dân mình chẳng hề nhận lấy. Nhưng hễ ai đã nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con cái Đức Chúa Trời, là ban cho những kẻ tin Danh Ngài, là kẻ chẳng phải sanh bởi khí huyết, hoặc bởi tình dục, hoặc bởi ý người, nhưng sanh bởi Đức Chúa Trời vậy. Lời (của Đức Chúa Trời) đã trở nên xác thịt, ở giữa chúng ta, đầy ơn và lẽ thật; chúng ta đã ngắm xem sự vinh hiển của Ngài, thật như vinh hiển của Con một đến từ nơi Cha. Giăng làm chứng về Ngài khi kêu lên rằng: Ấy là về Ngài mà ta đã nói: Đấng đến sau ta trỗi hơn ta, vì Ngài vốn trước ta. Vả, bởi sự đầy đầy của Ngài mà chúng ta đều có nhận được, và ơn càng thêm ơn. Vì luật pháp đã ban cho bởi Môi-se, còn ơn và lẽ thật bởi Đức Chúa Jêsus Christ mà đến.

1 Cô-rinh-tô 1:1-9: Phao-lô, theo ý Đức Chúa Trời, được gọi làm sứ đồ của Đức Chúa Jêsus Christ, cùng Sốt-then, anh em chúng ta, gửi cho Hội thánh Đức Chúa Trời tại thành Cô-rinh-tô, tức là cho những người đã được nên thánh trong Đức Chúa Jêsus Christ, được gọi làm thánh đồ, lại cho mọi người bất luận ở nơi nào, cầu khẩn Danh Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta, là Chúa của những người ấy và của chúng ta: nguyện xin anh em được ân điển và sự bình an ban cho bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức Chúa Jêsus Christ! Tôi hằng vì anh em tạ ơn Đức Chúa Trời, bởi cơ anh em đã được Đức Chúa Trời ban ơn trong Đức Chúa Jêsus Christ; vì chúng anh em đã được dư dật về mọi điều ban cho, cả lời nói và sự hiểu biết, như lời chứng về Đấng Christ đã được vững bền ở giữa anh em. Anh em đang trông đợi kỳ Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta hiện đến, cũng chẳng thiếu một ơn nào. Ngài sẽ khiến anh em được vững bền đến cuối cùng, để khỏi bị quở trách trong ngày của Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta. Đức Chúa Trời là thành tín, Ngài đã gọi anh em được thông công với Con Ngài là Đức Chúa Jêsus Christ, Chúa chúng ta.

Nếu người tin Chúa không chấp nhận những sự thử thách, thì người ấy không thể nhận lãnh được ơn nào của Đức Chúa Trời, vì như người làm công việc cách siêng năng, cần mẫn, sẽ được Đức Chúa Trời ban ơn cho, đó là sự tài khéo, để làm ra những sản phẩm có ích cho loài người, điều đó cũng đến từ Đức Chúa Trời vậy.

Mọi thứ ơn mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời ban cho loài người, được gọi là **ân điển** của Đức Chúa Trời.

Chữ **ơn** - **grace**^{G5485} chép trong Giăng 1 câu 14 và câu 16 trên, đó là chữ **ΧΑΡΙΣ** - **charis**, số 5485 ra từ chữ **ΧΑΙΡΩ** - **chairo**, số 5463 của tiếng Hy-lạp, có nghĩa là: *sự nhân từ, sự khoan dung, sự tử tế của Đức Chúa Trời ban cho (loài người) tác động trên tấm lòng, phản ánh ra, được tỏ ra qua cuộc sống của người được nhận lãnh những sự ban cho đó, khiến người đó được chấp nhận, được chào đón, được hoan nghênh, được vừa lòng, được ích lợi, được ưa chuộng, được đẹp lòng, được vui trọn vẹn;*

Nếu người tin Chúa không được nhận lãnh các ơn của Đức Chúa Trời, thì người ấy không thể hầu việc Chúa Đức Chúa Trời, vì Đức Chúa Trời là Thần, công việc của Nước Đức Chúa Trời là thuộc về Lẽ thật và các ơn phước thiêng liêng (thánh) đều thuộc về Lẽ thật, là thuộc về thần linh và sự sống, vì thế cho nên Đức Chúa Trời sẵn lòng ban các thứ ơn đó cho những người nào yêu mến Ngài và vâng giữ các điều răn của Ngài.

Lu-ca 22:25-30: Nhưng Ngài phán cùng môn đồ rằng: Các vua của các dân ngoại lấy phép riêng mình mà cai trị, những người cầm quyền cai trị được xưng là người làm ơn. Về phần các người, đừng làm như

vậy; song ai lớn hơn trong các người phải như kẻ rất nhỏ, và ai cai trị phải như kẻ hầu việc. Vì một người ngồi ăn với một người hầu việc, ai là lớn hơn? Có phải là kẻ ngồi ăn không? Nhưng Ta ở giữa các người như kẻ hầu việc vậy. Còn như các người, đã bền lòng theo Ta trong mọi sự thử thách Ta, nên Ta ban nước cho các người, cũng như Cha Ta đã ban cho Ta vậy, để các người được ăn uống chung bàn trong nước Ta, và được ngồi ngai để xét đoán mười hai chi phái Y-sơ-ra-ên.

Nước Đức Chúa Trời mà Đức Chúa Jêsus Christ đã phán rằng, Ngài sẽ ban cho những ai đã bền lòng theo Ngài trong mọi sự thử thách mà Ngài đã phó cho những người theo Ngài phải trải qua, đó là sự chìa khoá của Nước Đức Chúa Trời, là Lẽ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời. Chúng ta có thể hiểu ý nghĩa của chìa khoá Nước Thiên đàng (Nước Đức Chúa Trời) đó là khả năng hiểu biết và giải nghĩa (giống như chức vụ cơ yếu giải mã mã điện báo vậy) Lời Đức Chúa Trời chép trong văn tự thành Lẽ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời.

Chìa khoá đó không nằm trong lòng của những người được Chúa Jêsus ban ơn đó cho, nhưng là Đức Thánh-Linh, là Thần Lẽ thật sẽ cùng làm việc với những người được Đức Chúa Jêsus Christ bảo lãnh cho ở trước mặt Đức Chúa Cha (Đức Thánh-Linh chính là Đức Chúa Cha). Khi kẻ tội tở Chúa đối diện với Lời Đức Chúa Trời chép trong Kinh-Thánh, tùy theo công việc và sự chỉ định của Đức Thánh-Linh, liên quan đến Lời cần được rao giảng, mà Đức Thánh-Linh sẽ tỏ cho kẻ tội tở Ngài được hiểu biết những sự mầu nhiệm đó, và những sự mầu nhiệm đã được Đức Thánh-Linh tỏ cho đó, sẽ là cơ nghiệp cứu chuộc của kẻ tội tở Chúa, như Lời Chúa đã chép rằng: **“Các thiên sứ há chẳng phải đều là thần hầu việc Đức Chúa Trời, đã được sai xuống để giúp việc những người sẽ hưởng cơ nghiệp cứu chuộc hay sao?”** (Hê-bơ-rơ 1:14).

Khi chúng ta hầu việc Chúa, ấy là chúng ta đang ở trong cuộc chiến thuộc linh và chúng ta phải là những người lính giỏi của Đức Chúa Jêsus Christ, vì Đức Chúa Jêsus Christ sẽ qua chúng ta mà giải cứu những người đang bị ma quỷ cầm buộc, nghĩa là qua các bài giảng, qua những sự làm chứng, qua những sự truyền giảng mà quyền phép của Nước Đức Chúa Trời, tức là các Lẽ thật, là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời sẽ chiếu sự sáng thật trên tâm linh của những người đang bị ma quỷ cầm buộc. Khi sự sáng thật của Đức Chúa Jêsus Christ được chiếu trên linh hồn của người tin Chúa qua Lời Chúa được rao giảng, thì linh hồn người ấy sẽ trở dậy và Đức Thánh-Linh là Đấng cùng làm việc với các tội tở Ngài sẽ ban ơn cho người ấy và qua quyền phép mà kẻ tội tở Chúa đã được nhận lãnh mà công bố sự giải cứu, giải phóng, giải thoát và chữa lành cho người ấy.

Các chức danh trong các hệ thống tôn giáo mang danh là Hội-Thánh Tin-Lành ở trên đất này sẽ không thể đuổi được ma quỷ, vì các tổ chức đó không đại diện cho Nước Đức Chúa Trời và Đức Thánh-Linh sẽ không làm việc trong các tổ chức không bởi Ngài thành lập, nhưng sự xúc dầu của Đức Thánh-Linh sẽ hành động trên các tội tở của Đức Chúa Jêsus Christ, như Lời Chúa đã chép:

Ê-sai 61:1-4: Thần của Chúa Giê-hô-va ngự trên Ta; vì Đức Giê-hô-va đã xúc dầu cho Ta, đặt giảng tin lành cho kẻ khiêm nhường. Ngài đã sai Ta đến đặt rịt những kẻ vỡ lòng, đặt rao cho kẻ phu tù được tự do, kẻ bị cầm tù được ra khỏi ngục; đặt rao năm ban ơn của Đức Giê-hô-va, và ngày báo thù của Đức Chúa Trời chúng ta; đặt yên ủi mọi kẻ buồn rầu; đặt ban mỡ hoa cho kẻ buồn rầu ở Si-ôn thay vì tro bụi, ban dầu vui mừng thay vì tang chế, ban áo ngời khen thay vì lòng nặng nề; hầu cho những kẻ ấy được xưng là cây của sự công bình, là cây Đức Giê-hô-va đã trồng để được vinh hiển. Họ sẽ xây lại các nơi hoang vu ngày xưa, dựng lại các nơi hủy hoại lúc trước, lập lại thành bị hủy phá, là những nơi đổ nát lâu đời.

Những sự ban cho của Đức Thánh-Linh là sức mạnh của những người lính giỏi của Đức Chúa Jêsus Christ, sẽ giúp cho người ấy hoàn thành công việc được giao và giữ được sự sống mình cho đến kỳ cứu chuộc.

Ma-thi-ơ 24:1-14: Khi Đức Chúa Jêsus ra khỏi đền thờ, đang đi, thì môn đồ đến gần để chỉ cho Ngài xem các nhà thuộc về đền thờ. Ngài phán rằng: Các người có thấy mọi điều đó chẳng? Quả thật, Ta nói cùng các người, đây sẽ không còn một hòn đá nào chống trên một hòn khác mà không bị đổ xuống. Ngài đang ngồi trên núi ô-li-ve, môn đồ tới riêng cùng Ngài, và nói rằng: Xin Chúa phán cho chúng tôi biết lúc nào những sự đó sẽ xảy ra? và có điềm gì chỉ về sự Chúa đến và tận thế. Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy giữ, kẻo có kẻ dỗ dành các người. Vì nhiều người sẽ mạo Danh Ta đến mà nói rằng: Ta là Đấng Christ; và sẽ dỗ dành nhiều người. Các người sẽ nghe nói về giặc và tiếng đồn về giặc: hãy giữ mình, đừng bối rối, vì những sự ấy phải đến; song chưa là cuối cùng đâu. Dân này sẽ dấy lên nghịch cùng dân

khác, nước nọ nghịch cùng nước kia; nhiều chỗ sẽ có đói kém và động đất. Song mọi điều đó chỉ là dấu sự tai hại. Bấy giờ, người ta sẽ nộp các người trong sự hoạn nạn và giết đi; các người sẽ bị mọi dân ghen ghét vì Danh Ta. Khi ấy cũng có nhiều kẻ sẽ sa vào chước cám dỗ, phản nghịch nhau, và ghen ghét nhau. Nhiều tiên tri giả sẽ nổi lên và đổ dành lăm kẻ. Lại vì cơ tội ác sẽ thêm nhiều thì lòng yêu mến của phần nhiều người sẽ nguội lặn. Nhưng kẻ nào bền chí cho đến cuối cùng, thì sẽ được cứu. Tin Lành này về nước Đức Chúa Trời sẽ được giảng ra khắp đất, để làm chứng cho muôn dân. Bấy giờ sự cuối cùng sẽ đến.

Chữ bền chí - endure^{G5278} chép trong câu 13 trên, đó là chữ ὑπομένω - hupomeno, số 5278 ra từ chữ ὑπό - hupo, số 5259 và chữ μένω - meno, số 3306 của tiếng Hy-lạp, có nghĩa là: *sự còn lại, vẫn còn lại, được duy trì, chịu sự đau khổ, sự chịu đựng ngoan cường, sự dũng cảm chịu đựng, sự bền gan, sự bền chí, sự kiên nhẫn, sự kiên trì, sự trung thành với, sự tồn tại kéo dài, sự nán lại ở phía sau nhưng không bỏ cuộc, sự tiếp tục duy trì cho đến khi hoàn thành công việc được giao;*

Chữ sẽ được cứu - shall be saved^{G4982} chép trong câu 13 trên, đó là chữ σωζω - sozo, số 4982 của tiếng Hy-lạp, có nghĩa là: *được giải cứu, được giải phóng, được giải thoát, được chữa lành, được bảo vệ, được bảo tồn, được làm cho vững mạnh trọn vẹn;*

Sự bền chí, hay bền lòng là tiêu chuẩn, là điều kiện mà hết thảy những người được gọi là tuyển dân của Đức Chúa Trời, là môn đồ của Đức Chúa Jêsus Christ, là những người hầu việc Chúa, từ trong Giao-ước Cựu và trong Giao-ước của Đức Chúa Jêsus Christ, đều phải có, phải đạt được, như chất mặn của muối phải được bảo tồn cho sự sống của linh hồn mình, vì nếu người nào không đạt được tiêu chuẩn này, thì công việc của người đó sẽ thất bại, như Chúa Jêsus đã cảnh cáo.

Lu-ca 14:25-35: Có đoàn dân đông cùng đi với Đức Chúa Jêsus; Ngài xây lại cùng họ mà phán rằng: Nếu có ai đến theo Ta mà không ghét cha mẹ, vợ con, anh em, chị em mình, và chính sự sống mình nữa, thì không được làm môn đồ Ta. Còn ai không vác thập tự giá mình mà theo Ta, cũng không được làm môn đồ Ta. Vả, trong các người có ai là người muốn xây một cái tháp, mà trước không ngồi tính phí tổn cho biết mình có đủ của đặng làm xong việc cùng chẳng sao? e khi đã xây nền rồi, không làm xong được, thì mọi người thấy liền chê cười, và rằng: Người này khởi công xây, mà không thể làm xong được! Hay là có vua nào đi đánh trận cùng vua khác, mà trước không ngồi bàn luận xem mình đem đi một muôn lính có thể địch nổi vua kia đem hai muôn cùng chẳng sao? Bằng chẳng nổi, khi vua kia còn ở xa, sai sứ đi xin hòa. Như vậy, nếu ai trong các người không bỏ mọi sự mình có, thì không được làm môn đồ Ta. Muối là giống tốt; nhưng nếu muối mất mặn, thì lấy chi làm cho nó mặn lại được? Không dùng chi được cho ruộng hoặc cho phân; người ta phải bỏ nó ra ngoài. Ai có tai mà nghe, hãy nghe.

Chúng ta hãy xem Lời Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã phán về tiêu chuẩn bền chí, bền lòng với những người được chọn của Ngài phải luôn có và được giữ vững, hầu cho hoàn thành công việc được Ngài giao phó cho.

Giô-suê 1:1-9: Sau khi Môi-se, tôi tớ của Đức Giê-hô-va qua đời, Đức Giê-hô-va phán cùng Giô-suê, con trai của Nun, tôi tớ của Môi-se, mà rằng: Môi-se, tôi tớ Ta, đã chết; bây giờ ngươi và cả dân sự này hãy đứng dậy đi qua sông Giô-đanh, đặng vào xứ mà Ta ban cho dân Y-sơ-ra-ên. Phàm nơi nào bàn chân các ngươi đạp đến, thì Ta ban cho các ngươi, y như Ta đã phán cùng Môi-se. Địa phận các ngươi sẽ lan ra từ đồng vắng và Li-ban này cho đến sông cái, là sông Ó-phơ-rát, tràn cả xứ dân Hê-tít cho đến biển cả về hướng mặt trời lặn. Trót đời ngươi sống, thì chẳng sẽ ai được chống cự trước mặt ngươi. Ta sẽ ở cùng ngươi như Ta đã ở cùng Môi-se; Ta sẽ không lìa ngươi, không bỏ ngươi đâu. Hãy vững lòng bền chí, vì ngươi sẽ dẫn dân này đi nhận lấy xứ mà Ta đã thề cùng tổ phụ ban cho chúng nó. Chỉ hãy vững lòng bền chí, và cẩn thận làm theo hết thảy luật pháp mà Môi-se, tôi tớ Ta, đã truyền cho ngươi; chớ xây qua bên hữu hoặc bên tả, để hễ ngươi đi đâu cũng đều được thanh vượng. Quyển sách luật pháp này chớ xa miệng ngươi, hãy suy gẫm ngày và đêm, hầu cho cẩn thận làm theo mọi điều đã chép ở trong; vì như vậy ngươi mới được may mắn trong con đường mình, và mới được phước. Ta há không có phán dặn ngươi sao? Hãy vững lòng bền chí, chớ run sợ, chớ kinh khủng; vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi vẫn ở cùng ngươi trong mọi nơi ngươi đi.

Chữ vững lòng - be strong^{H2388} chép trong câu 6 trên, đó là chữ צַחַץ - chazaq, số 2388 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *hãy tập trung sự suy nghĩ, hãy dán con mắt nhìn vào, hãy buộc chặt điều đó không để rơi, hãy*

làm cho vững chắc và kiên cố ý định và ý tưởng mình đối với công việc đó, hãy chinh phục điều đó, hãy chế ngự nó, hãy chiến thắng nó, hãy sửa soạn, hãy sửa chữa, hãy củng cố, hãy giữ vững không đời bỏ, hãy làm cho mạnh mẽ, hãy nắm vững, hãy thấu hiểu các mạng lệnh của Đức Giê-Hô-Va;

Chữ **bền chí - good courage**^{H553} chép trong câu 6 trên, đó là chữ אַמַּט - ‘amats, số 553 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *hãy tỉnh táo, hãy cảnh giác, hãy đề phòng (về tinh thần mình), hãy củng cố lòng dũng cảm, hãy làm cho cứng rắn, hãy làm cho vững chắc, cho kiên định, không dao động, trước sau như một nơi tâm trí mình; hãy làm cho mạnh mẽ;*

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã cảnh báo Giô-suê về những sự hay chết của xác thịt loài người, đó là sự sợ hãi, sự kinh khủng khi dân Y-sơ-ra-ên tiến vào xứ Ca-na-an, vì họ phải đối diện với bảy thứ dân mạnh hơn họ đã ở trong xứ Ca-na-an, với các thành trì lớn và kiên cố, trong khi dân Y-sơ-ra-ên vốn không phải là những chiến sỹ chuyên giao chiến nơi mặt trận. Khi sự sợ hãi chiếm hữu tư tưởng, tức là tâm trí xác thịt, thì người ta sẽ không có sức để chống lại kẻ thù nghịch mình và điều nguy hiểm là khi người ta quên Danh Đức Giê-Hô-Va, là Đức Chúa Trời toàn năng, thì linh hồn người ta sẽ không có sức để quản trị được thân thể xác thịt mình sống theo Luật pháp của Đức Chúa Trời nữa, và như vậy, sự cuối cùng của linh hồn đó là sự chết đời đời.

Theo Lẽ thật mà chúng ta biết xứ Ca-na-an đó là bóng về thân thể xác thịt của loài người, mà bảy thứ dân đã sống trong xứ Ca-na-an đó là bóng về quyền lực của ma quỷ, đã nhân tội lỗi của A-đam mà cầm buộc đất và muôn vật thuộc về đất, mà trong đó có thân thể xác thịt của loài người (Rô-ma 8:20).

Giô-suê là người hình bóng về Đức Chúa Jêsus Christ, Đấng cứu chuộc loài người cho Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời, mà việc Giô-suê dẫn dân Y-sơ-ra-ên vượt qua sông Giô-đanh để vào nhận lấy xứ Ca-na-an đó là bóng về sự ban cho của Đức Thánh-Linh, mà việc dân Y-sơ-ra-ên vượt qua sông Giô-đanh đó là bóng về sự những người sẽ tin đến Danh của Đức Chúa Jêsus Christ được báp-têm bằng Đức Thánh-Linh và linh hồn của những người đã được báp-têm bằng Đức Thánh-Linh đó sẽ noi theo Đức Thánh-Linh mà đánh trận cho Nước Đức Chúa Trời, là loại trừ quyền lực của ma quỷ ra khỏi thân thể xác thịt mình.

Điều mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã cảnh báo Giô-suê về việc Giô-suê cũng như dân Y-sơ-ra-ên phải **vững lòng bền chí, chớ run sợ, chớ kinh khủng** đó là điều vẫn xảy đến với những người mang danh là người tin Đức Chúa Jêsus Christ, nhưng vì những người chần dốt họ không phải đến từ Đức Chúa Jêsus Christ, mà những người đó đã theo ý riêng của xác thịt mình mà chiếm lấy chức trọng, mà Chúa Jêsus gọi hành động của những người đó là **kẻ nào chẳng bởi cửa mà vào chuồng chiên, nhưng trèo vào từ nơi khác, thì người đó là quân trộm cướp**". Vì những người chần dốt họ không phải bởi Đức Chúa Jêsus Christ mà đến, nên họ không biết Lẽ thật và những người nghe lời bọn người đó cũng không biết Lẽ thật, nên họ không thể có đức tin của Đức Chúa Jêsus Christ và họ không có đức tin nơi Lời của Đức Chúa Trời đã chép trong Kinh-Thánh, nhưng họ lại tin theo lời truyền khẩu từ các giáo sư giả, là những người tự nhảy vào chuồng chiên của Đức Chúa Jêsus Christ và dạy người ta những sự không đúng như Lời Đức Chúa Trời đã chép trong Kinh-Thánh. Người ta không thể thành lập đức tin bởi những lời hư không, vì đức tin là thuộc về sự sống của linh hồn, còn sự tin theo trí khôn của loài người xác thịt là không bền vững, vì những sự người ta tin theo trí khôn là không thuộc về sự sống đời đời của Đức Chúa Trời. Chính vì những người tin Chúa đã không lấy đức tin vốn có nơi linh hồn mình để tin cậy và làm theo Lời Đức Chúa Trời, nên linh hồn họ không thể được tái sanh và họ sẽ sợ hãi trước những sự thuộc về thần linh và sự sống, và họ sợ những sự ban cho của Đức Thánh-Linh. Họ không dám nói đến các ân tứ thuộc linh, như nói tiếng mới, nói tiên tri, nói lời tri thức, không tin vào phép đặt tay để chữa lành người bệnh, là những sự mà Đức Chúa Jêsus Christ đã phán rằng: **“Vậy những kẻ tin sẽ được các dấu lạ này: lấy Danh Ta mà trừ quỷ; dùng tiếng mới mà nói; bắt rắn trong tay; nếu uống giống chi độc, cũng chẳng hại gì; hễ đặt tay trên kẻ đau, thì kẻ đau sẽ lành.”** (Mác 16:17-18).

Đức Giê-Hô-Va đã cảnh cáo Giô-suê và cũng là cảnh cáo hết thảy những người sẽ tin đến Danh của Đức Chúa Jêsus Christ về việc họ phải **vững lòng bền chí**, nghĩa là mọi người tin Chúa phải nhận biết Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời là Đấng toàn năng, Ngài đã tạo nên muôn vật trong không gian trên trời cùng muôn vật trên đất này, từ vật vô hình như các thiên sứ hay là ma quỷ, đến linh hồn loài người cùng những vật thấy được, đều do Đức Giê-Hô-Va và bởi Đức Giê-Hô-Va mà được tạo nên, với một mục đích là để tìm kiếm một đồng đội thánh, một nước thầy tế lễ cho Ngài.

Khi chúng ta tiếp nhận Luật pháp của Đức Chúa Trời thì ấy là linh hồn chúng ta tiếp nhận khí giới chiến của Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời vậy, mà trước hết là Luật pháp của Đức Chúa Trời sẽ tỏ cho người ta biết tội

lỗi mà người đó đã phạm ở trước mặt Đức Chúa Trời, cùng nhận biết hậu quả của tội lỗi là sự chết.

Tại điểm này, linh hồn người tin Chúa sẽ nhận biết Luật pháp của Đức Chúa Trời là tốt lành, nhưng thân thể xác thịt mình đã bị bán cho tội lỗi, mà ma quỷ là kẻ cầm buộc thân thể xác thịt người ta trong tội lỗi, khiến linh hồn người đó không có sức lực để quản trị thân thể xác thịt mình sống theo Lời của Đức Chúa Trời.

Nhưng Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho loài người giá cứu chuộc, đó là mọi người nào muốn linh hồn mình được cứu chuộc khỏi quyền lực của sự tội và sự chết, thì linh hồn đó phải trỗi dậy đánh trận với những tư tưởng nơi tâm trí mình. Linh hồn người đó phải trỗi dậy bắt thân thể xác thịt mình tìm kiếm Nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Đức Chúa Trời, nghĩa là linh hồn đó phải có trách nhiệm bắt thân thể xác thịt mình tìm kiếm Lẽ thật và tuân theo Luật pháp văn tự của Đức Chúa Trời đã chép trong Kinh-Thánh.

Hãy nhớ rằng, ma quỷ đã cầm buộc thân thể xác thịt của người ta và chúng sẽ đánh trận, sẽ ngăn trở, sẽ lừa dối để không cho thân thể xác thịt của người ta đến với Đức Thánh-Linh, là Thần Lẽ thật và ma quỷ sẽ không bao giờ muốn cho linh hồn người ta được giải phóng ra khỏi quyền lực của chúng, như Pha-ra-ôn không muốn buông tha cho dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ê-díp-tô vậy.

Người tin Chúa phải nhờ sức toàn năng của Đức Thánh-Linh, Ngài là Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời toàn năng, Ngài sẽ không tự hành động cho đến khi linh hồn người tin Chúa thực hành đức tin của mình vào quyền phép của Ngài, như Đức Giê-Hô-Va đã phán với Giô-suê rằng: **Ta há không có phán dặn người sao? Hãy vững lòng bền chí, chớ run sợ, chớ kinh khủng; vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời người vẫn ở cùng người trong mọi nơi người đi.**

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời là Quan án Công Bình, sẽ xem xét và xét đoán muôn vật theo sự công bình của Luật pháp Ngài, vì thế cho nên người tin Chúa phải hành động theo Lời Chúa, chứ không phải là quỳ gối cầu nguyện và khóc lóc xin Chúa cứu. Vì A-đam đã bán muôn vật trên đất này cho ma quỷ, nên chính loài người (ra từ A-đam) phải nhận biết trách nhiệm của mình, là nhận lãnh mọi sự mà Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã ban cho mình, đó Luật pháp, là con đường dẫn loài người ra khỏi nơi tối tăm, đến nơi sáng láng lạ lùng của Đức Chúa Trời, cùng mang lấy các khí giới chiến để địch cùng mưu kế của ma quỷ, mà làm chủ thân thể mình.

Chúng ta không mắc nợ xác thịt, vì thân thể xác thịt loài người được Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời tạo nên để linh hồn loài người cai trị, quản trị như là đồ dùng về sự công bình, chứ không phải là sống theo ý muốn của xác thịt. Chính linh hồn của chúng ta phải được phục hồi quyền làm con Đức Chúa Trời thông qua đức tin của mình được thiết lập qua sự người ấy được nghe Lời của Đức Chúa Trời, tức là Luật pháp trọn vẹn, cả Luật pháp văn tự với Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, tức là Lẽ thật, là Lời hằng sống và bền vững của Đức Chúa Trời. Đức tin phải có việc làm, đó là người tin Chúa phải tin Đức Chúa Trời và tin Đức Chúa Jêsus Christ, vì Đức Chúa Jêsus Christ với Đức Chúa Cha là một và Thánh-Linh của Đức Chúa Jêsus Christ đang cai trị muôn vật theo sự công bình của Luật pháp. Nếu người tin Chúa không vâng phục Luật pháp của Đức Chúa Trời (đã chép trong Kinh-Thánh), thì người ấy không thể thành lập đức tin cho chính mình.

Trong tất cả mọi công việc trong thuộc thế, người ta chỉ có thể hoàn thành công việc thông qua hành động làm theo các nguyên tắc (tuỳ theo những công việc) mà người ta phải đối diện với và không phải mọi sự đều dễ dàng, nhưng đều có những sự thử thách đối với bốn tánh của mỗi người, mà sự bền chí, sự bền lòng trong sự hiểu biết và có trách nhiệm của mỗi người sẽ giúp cho người ta vượt qua được những sự khó khăn, mà mọi công việc đều có những sự thử thách với mọi người nào thực hành công việc đó, từ đơn giản đến phức tạp, từ nhẹ cho đến nặng, từ dễ dàng đến khó khăn, từ bình thường cho đến nguy hiểm, người ta đều có thể vượt qua được bằng sự quyết tâm, sự bền chí, sự bền lòng trong sự hiểu biết và có trách nhiệm đối với công việc đó.

Gia-cơ 1:16-26: Hỡi anh em yêu dấu, chớ tự dối mình: mọi ân điển tốt lành cùng sự ban cho trọn vẹn đều đến từ nơi cao và bởi Cha sáng láng mà xuống, trong Ngài chẳng có một sự thay đổi, cũng chẳng có bóng của sự biến cải nào. Ấy chính Ngài theo ý muốn mình, đã dùng Lời lẽ thật sanh chúng ta, hầu cho chúng ta được nên như trái đầu mùa của những vật Ngài dựng nên. Hỡi anh em yêu dấu, anh em biết điều đó: người nào cũng phải mau nghe mà chậm nói, chậm giận; vì cơn giận của người ta không làm nên sự công bình của Đức Chúa Trời. Vậy, hãy bỏ đi mọi điều ô ược, và mọi điều gian ác còn lại, đem lòng nhu mì nhận lấy Lời đã trồng trong anh em, là Lời cứu được linh hồn của anh em. Hãy làm theo Lời, chớ lấy nghe làm đủ mà lừa dối mình. Vì, nếu có kẻ nghe Lời mà không làm theo, thì khác nào người kia soi mặt mình trong gương, thấy rồi thì đi, liền quên mặt ra thế nào. Nhưng kẻ nào xét kỹ luật pháp trọn vẹn, là luật pháp về sự giải phóng cho được tự do, lại bền lòng suy gẫm lấy, chẳng phải nghe rồi quên đi, nhưng hết lòng giữ theo phép tắc nó, thì kẻ đó sẽ tìm được phước trong sự mình vâng Lời.

Nhược bằng có ai tưởng mình là tin đạo, mà không cầm giữ lưỡi mình, nhưng lại lừa dối lòng mình, thì sự tin đạo của người hạng ấy là vô ích.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã cảnh cáo Giô-suê cùng dân Y-sơ-ra-ên về việc người ta phải nói, phải công bố Lời Chúa chép trong sách Luật pháp của Ngài mỗi ngày và luôn luôn, hầu cho linh hồn họ nhận biết trách nhiệm của mình, là phải cẩn thận làm theo hết thảy các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời, vì trong Lời của Đức Chúa Trời có sự sống và sự sống là sự sáng của loài người. Khi Lời của Đức Chúa Trời được công bố trên môi miệng của người nào bất kỳ, thì trước hết là người đã nói các Lời đó sẽ được nghe, cùng những người chung quanh cũng được nghe các Lời đó và sự sáng trong Lời của Đức Chúa Trời sẽ chiếu sáng nơi linh hồn những người nào được nghe các Lời đó, và quyền lực của ma quỷ ẩn náu trong thân thể xác thịt của người ta cũng nghe nữa và như vậy, linh hồn loài người cũng như quyền lực của ma quỷ đều phải vâng phục các mạng lệnh của Đức Chúa Trời.

Linh hồn của loài người sẽ được thêm sức khi được sự sáng thật của Đức Chúa Trời chiếu vào và Đức Thánh-Linh sẽ ghi các Lời đó vào trong lòng và trong trí của người ấy và khi ngọn đèn của Đức Giê-Hô-Va nơi người đó được thấp sáng liên tục, thì linh hồn đó được thêm sức mạnh, còn ma quỷ thì run sợ, bởi chúng biết thân phận của chúng đã bị phán xét bởi Đức Chúa Trời, đó loài người sẽ giày đạp đầu nó.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã lập Giao-ước với Giô-suê và cũng là với những người nào có đức tin nơi Danh Ngài, đó là: **Phàm nơi nào bàn chân các người đạp đến, thì Ta ban cho các người, y như Ta đã phán cùng Môi-se.** (Giô-suê 1:3)

Chữ **nơi** - **place**^{H4725} chép trong câu 3 trên, đó là chữ **מָקוֹם**- **maqowm**, số 4725 ra từ chữ **מָקוֹם**- **quwm**, số 6965 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *nơi đứng, chỗ đứng, vị thế, chức vụ, sắc lệnh được ban cho, bất kỳ nơi nào, nơi ở của con người, lĩnh vực, vị trí, phương hướng, quãng đường, khoảng cách, phương diện; để hoàn thành, để trở dậy, được trở nên mạnh mẽ, sự duy trì, tự bảo quản, để điều tra nghiên cứu, làm cho vững lập;*

Chữ **bàn** - **the sole**^{H3709} chép trong câu 3 trên, đó là chữ **כַּף**-**kaph**, số 3709 ra từ chữ **כַּף**-**kaphaph**, số 3721 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *gan của bàn tay hạc bàn chân, chỗ lõm vào của bàn chân, mục tiêu cần được uốn cong, làm cho cúi xuống, sự tự cúi mình xuống;*

Chữ **chân** - **foot**^{H7272} chép trong câu 3 trên, đó là chữ **רֶגֶל** - **regel**, số 7272 ra từ chữ **רֶגֶל** - **ragal**, số 7270 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: *bàn của chân, để bước đi, để noi theo, cuộc hành trình, để trình sát, để thăm dò, để do thám, để tìm kiếm, để điều tra, để hướng dẫn, để chỉ dẫn, để khám xét, để lục soát, để tìm tòi, để tìm cho ra, để tìm cho thấy, để kể lại, để truyền thông tin, để chỉ tên, để gọi tên, để dạy cho bước đi;*

Theo nguyên văn của ngôn ngữ Hê-bơ-rơ, thì **bàn chân** bao gồm hai chữ, là **bàn** của **chân**, là bóng về lĩnh vực tâm trí của người ta, vì khi chúng ta noi theo Lời của Đức Chúa Trời, thì chúng ta không đi bằng chân của thân thể xác thịt, nhưng bi bằng cái đầu, nghĩa là linh hồn quản trị, soi sáng, giải thích, giải nghĩa và ra quyết định cho tâm trí của thân thể xác thịt mình hành động theo sự cai trị của linh hồn.

Trong mạng lệnh này, Đức Giê-Hô-Va đã phán rằng, trong tất cả các mạng lệnh cùng các điều răn mà Đức Giê-Hô-Va đã phán với loài người, mà người nào hiểu được, lĩnh hội được mà thực hành, làm theo trong sự hiểu biết, thì lĩnh vực đó, mạng lệnh đó, điều răn đó hoặc về lẽ thật hoặc về đức tin, hoặc về sự hiểu biết mà người ấy đã hiểu được, thì Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời ban cho người đó, hay có thể nói là Đức Giê-Hô-Va phục hồi quyền sở hữu lĩnh vực đó cho linh hồn người ấy quản lý các thứ ơn của Đức Chúa Trời đã định cho loài người được trở nên giống như ảnh tượng Ngài.

Cuộc hành trình của Giô-suê dẫn dân Y-sơ-ra-ên vào nhận lấy xứ Ca-na-an cho mình đó là một cuộc trường chinh mà linh hồn của mỗi người tin Chúa phải noi theo Lời của Đức Chúa Trời (mà Giô-suê là bóng về Đức Chúa Jêsus Christ - Con một của Đức Chúa Trời, mà Danh Chúa Jêsus được xưng là Lời Đức Chúa Trời) và mỗi người tin Chúa phải nhờ quyền phép của Lẽ thật mà được phục hồi sự sống của linh hồn mình, thông qua sự vâng phục Luật pháp vẫn tự được chép trong Kinh-Thánh. Dân Y-sơ-ra-ên phải vâng giữ và tuân theo Luật pháp của Đức Chúa Trời, thì họ sẽ được Đức Giê-Hô-Va ban phước cho thế nào, thì trong Danh của Đức Chúa Jêsus Christ, người tin Chúa cũng phải vâng giữ các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời, như chính Đức Chúa Jêsus Christ đã vâng giữ và làm theo các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Cha và Chúa Jêsus được ở trong sự yêu thương của Đức Chúa Cha. Bấy giờ Đức Thánh-Linh sẽ ban ơn cho những linh hồn nào đã vâng phục Lời Đức Chúa Trời mà quản trị xác thịt mình làm theo Lời Đức Chúa Trời, mà từng bước một được phục hồi các thứ ơn mà linh hồn đã bị thiếu mất bởi tội lỗi của A-đam, như dân Y-sơ-ra-ên đã

tuân theo sự lãnh đạo của Giô-suê mà đánh chiếm được các thành, các vùng đất ở trong xứ Ca-na-an vậy.

Ê-phê-sô 4:1-13: **Vậy, tôi là kẻ tù trong Chúa, khuyên anh em phải ăn ở một cách xứng đáng với chức phận mà Chúa đã gọi anh em, phải khiêm nhường đến điều, mê mại đến điều, phải nhịn nhục, lấy lòng thương yêu mà chiều nhau, dùng dây hòa bình mà giữ gìn sự hiệp một của Thánh Linh. Chỉ có một thân thể, một Thánh Linh, như anh em bởi chức phận mình đã được gọi đến một sự trông cậy mà thôi; chỉ có một Chúa, một đức tin, một phép báp tem; chỉ có một Đức Chúa Trời và một Cha của mọi người, Ngài là trên cả mọi người, giữa mọi người và ở trong mọi người. Nhưng, đã ban ân điển cho mỗi một người trong chúng ta theo lượng sự ban cho của Đấng Christ. Vậy nên có chép rằng: Ngài đã lên nơi cao, dẫn muôn vàn kẻ phu tù, và ban các ơn cho loài người. Vả, những chữ “Ngài đã lên” có nghĩa gì, há chẳng phải là Ngài cũng đã xuống trong các miền thấp ở dưới đất sao? Đấng đã xuống tức là Đấng đã lên trên hết các tầng trời, để làm cho đầy đầy mọi sự. Ấy chính Ngài đã cho người này làm sứ đồ, kẻ kia làm tiên tri, người khác làm thầy giảng Tin Lành, kẻ khác nữa làm mục sư và giáo sư, để các thánh đồ được trọn vẹn về công việc của chức dịch và sự gây dựng thân thể Đấng Christ, cho đến chừng chúng ta thấy đều hiệp một trong đức tin và trong sự hiểu biết Con Đức Chúa Trời, mà nên bậc thành nhân, được tầm thước vóc giạc trọn vẹn của Đấng Christ.**

Trong tất cả các ngành, nghề của xã hội loài người, sự bền lòng, sự bền chí, sự kiên trì, sự trung thành, sự trung tín trong mọi công việc sẽ đem lại thành quả cho những người như vậy, đó là sự tài khéo, được sự hiểu biết về kỹ thuật, về trình độ nghiệp vụ, có khả năng lãnh đạo, có khả năng phục vụ cách chuyên nghiệp và có trách nhiệm. Những người như vậy luôn được tôn trọng trong xã hội, vì qua những người như vậy, mà người ta có được những sản phẩm được làm ra đúng chất lượng, được tín nhiệm trong xã hội.

Đối với người tin Chúa thì sự bền lòng, sự bền chí theo Chúa được thể hiện qua sự trung thành, qua sự trung tín đối với mọi sự mà người được Chúa giao phó cho. Một trong những người được Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời yêu mến, đó là Môi-se, được Đức Giê-Hô-Va bệnh vực vì sự trung tín của người.

Dân số ký 12:1-15: **Mi-ri-am và A-rôn nói hành Môi-se về việc người nữ Ê-thi-ô-bi mà người đã lấy; vì người có lấy một người nữ Ê-thi-ô-bi làm vợ. Hai người nói rằng: Đức Giê-hô-va chỉ dùng một mình Môi-se mà thôi sao? Ngài há không dùng chúng ta mà phán nữa sao? Đức Giê-hô-va nghe điều đó. Vả, Môi-se là người rất khiêm hòa hơn mọi người trên thế gian. Thành linh Đức Giê-hô-va phán cùng Môi-se, A-rôn và Mi-ri-am rằng: Cả ba hãy ra đến hội mạc. Cả ba đều đi. Đức Giê-hô-va ngự xuống trong trụ mây đứng tại cửa hội mạc, rồi gọi A-rôn và Môi-se; hai người đều đến. Ngài phán cùng hai người rằng: Hãy nghe rõ Lời Ta. Nếu trong các ngươi có một tiên tri nào, Ta là Đức Giê-hô-va sẽ hiện ra cùng người trong sự hiện thấy, và nói với người trong cơn chiêm bao. Tôi tớ Môi-se Ta không có như vậy, người thật trung tín trong cả nhà Ta. Ta nói chuyện cùng người miệng đối miệng, một cách rõ ràng, không lời đố, và người thấy hình Đức Giê-hô-va. Vậy, các ngươi không sợ mà nói hành kẻ tôi tớ Ta, là Môi-se sao? Như vậy, cơn thịnh nộ của Đức Giê-hô-va nổi phừng phừng cùng hai người; Ngài ngự đi. Khi trụ mây rút khỏi trên đền tạm, thì kìa, Mi-ri-am đã bị phung trắng như tuyết. A-rôn xây lại phía Mi-ri-am, thấy người đã có bệnh phung. A-rôn bèn nói cùng Môi-se rằng: Ôi, lạy chúa tôi, xin chớ để trên chúng tôi tội mà chúng tôi đã đại phạm và đã mắc lấy. Xin chớ để nàng như một đứa con sảo thịt đã hư hết phân nửa khi lọt ra khỏi lòng mẹ. Môi-se bèn kêu van cùng Đức Giê-hô-va rằng: Ôi, Đức Chúa Trời! Tôi cầu khẩn Ngài chữa cho nàng. Đức Giê-hô-va đáp cùng Môi-se rằng: Nếu cha nàng nhổ trên mặt nàng, nàng há không mang hổ trong bảy ngày sao? Nàng phải cầm riêng ngoài trại quân trong bảy ngày, rồi sau sẽ được nhận vào lại. Ấy vậy, Mi-ri-am bị cầm riêng ngoài trại quân trong bảy ngày, dân sự không ra đi cho đến chừng nào Mi-ri-am được nhận vào lại.**

Đức Giê-hô-va đã tỏ cho A-rôn và Mi-ri-am biết, Môi-se là tiên tri của Ngài. Đức Giê-hô-va đã nhận lời cầu xin của Môi-se mà chữa bệnh cho Mi-ri-am, nhưng Mi-ri-am phải bị cách ly khỏi dân sự trong bảy ngày, đó là điều Đức Giê-hô-va đã bệnh vực duyên cớ cho Môi-se vậy.

Sự trung tín của người hầu việc Chúa sẽ là duyên cớ giúp cho người ấy được nhận lãnh những sự ban cho của Đức Thánh-Linh, vì nhờ những ơn thuộc về Nước Thiên đàng được ban cho đó mà người ấy được Chúa giao phó cho sự coi sóc các thứ ơn của nhà Chúa.

Ma-thi-ơ 25:14-30: **Vả, nước thiên đàng sẽ giống như một người kia, khi đi đường xa, gọi các đầy tớ mà giao của cải mình. Chủ đó cho người này năm ta-lăng, người kia hai, người khác một, tùy theo tài**

mỗi người; đoạn, chủ lên đường. Tức thì, người đã nhận năm ta-lâng đi làm lợi ra, và được năm ta-lâng khác. Người đã nhận hai ta-lâng cũng vậy, làm lợi ra được hai ta-lâng nữa. Song người chỉ nhận một thì đi đào lỗ dưới đất mà giấu tiền của chủ. Cách lâu ngày, chủ của những đầy tớ ấy trở về khiến họ tính sổ. Người đã nhận năm ta-lâng bèn đến, đem năm ta-lâng khác nữa, và thưa rằng: Lạy chúa, chúa đã cho tôi năm ta-lâng; đây này, tôi làm lợi ra được năm ta-lâng nữa. Chủ nói với người rằng: Hỡi đầy tớ ngay lành trung tín kia, được lắm; người đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập người coi sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui mừng của chúa người. Người đã nhận hai ta-lâng cũng đến mà thưa rằng: Lạy chúa, chúa đã cho tôi hai ta-lâng; đây này, tôi đã làm lợi ra được hai ta-lâng nữa. Chủ đáp rằng: Hỡi đầy tớ ngay lành trung tín kia, được lắm; người đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập người coi sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui mừng của chúa người. Người chỉ nhận một ta-lâng cũng đến mà thưa rằng: Lạy chúa, tôi biết chúa là người nghiêm nhặt, gặt trong chỗ mình không gieo, lượm lật trong chỗ mình không rải ra, nên tôi sợ mà đi giấu ta-lâng của chúa ở dưới đất; đây này, vật của chúa xin trả cho chúa. Song chủ đáp rằng: Hỡi đầy tớ dốt và biếng nhác kia, người biết ta gặt trong chỗ ta không gieo, và lượm lật trong chỗ ta không rải ra; vậy thì người phải đưa bạc của ta lại cho người buôn bạc, rồi khi ta trở về, sẽ lấy vốn và lời. Vậy, các người hãy lấy ta-lâng của người này mà cho kẻ có mười ta-lâng. Vì sẽ cho thêm kẻ nào đã có, thì họ sẽ dư dật; nhưng kẻ nào không có, thì cũng cất luôn điều họ đã có nữa. Còn tên đầy tớ vô ích đó, hãy quăng nó ra ngoài là chỗ tối tăm, ở đó sẽ có khóc lóc và nghiến răng.

Trách nhiệm của người tin Chúa không phải là cầu nguyện tiếp nhận Chúa cho được cứu chuộc khỏi sự chết đời đời, rồi làm thủ tục của tôn giáo, như người ta vẫn làm trong thế gian này rồi sẽ bị hư mất đi. Nhưng mỗi người tin Chúa phải đối diện với Luật pháp của Đức Chúa Trời đã chép trong Kinh-Thánh, để làm theo Lời Đức Chúa Trời, hầu cho sẽ được thử thách, là điều mà mọi người tin Chúa đều phải trải qua, vì Chúa sẽ làm điều đó để thử thách mọi người trên đất này (Khải huyền 3:10), vì sự thử thách là điều cần phải có, như Lời Chúa đã chép rằng: “Hỡi kẻ rất yêu dấu, khi anh em bị trong lò lửa thử thách, chớ lấy làm lạ như mình gặp một việc khác thường. Nhưng anh em có phần trong sự thương khó của Đấng Christ bao nhiêu, thì hãy vui mừng bấy nhiêu, hầu cho đến ngày vinh hiển của Ngài hiện ra, thì anh em cũng được vui mừng nhảy nhót. Ví bằng anh em vì cơ danh Đấng Christ chịu sỉ nhục, thì anh em có phước; vì sự vinh hiển và Thánh Linh của Đức Chúa Trời đậu trên anh em. Trong anh em chớ có ai chịu khổ như kẻ giết người, như kẻ trộm cướp, như kẻ hung ác, như kẻ thày lay việc người khác. Nhưng nếu có ai vì làm tín đồ Đấng Christ mà chịu khổ, thì đừng hổ thẹn; thà hãy vì Danh ấy ngợi khen Đức Chúa Trời là hơn. Vì thời kỳ đã đến, là khi sự phán xét sẽ khởi từ nhà Đức Chúa Trời; vả, nếu khởi từ chúng ta, thì sự cuối cùng của những kẻ chẳng vâng theo Tin Lành Đức Chúa Trời sẽ ra thế nào? Lại nếu người công bình còn khó được cứu, thì những kẻ nghịch đạo và có tội sẽ trở nên thế nào? Vậy những kẻ chịu khổ theo ý muốn Đức Chúa Trời, hãy cứ làm lành mà phó linh hồn mình cho Đấng Tạo hóa thành tín.” (1 Phi-e-rơ 4:12-19)

Gia-cơ 1:1-15: Gia-cơ, tôi tớ Đức Chúa Trời và Đức Chúa Jêsus Christ, đạt cho mười hai chi phái ở tan lạc, chúc bình an! Hỡi anh em, hãy coi sự thử thách trăm bề thoát đến cho anh em như là điều vui mừng trọn vẹn, vì biết rằng sự thử thách đức tin anh em sanh ra sự nhịn nhục. Nhưng sự nhịn nhục phải làm trọn việc nó, hầu cho chính mình anh em cũng trọn lành toàn vẹn, không thiếu thốn chút nào. Ví bằng trong anh em có kẻ kém khôn ngoan, hãy cầu xin Đức Chúa Trời, là Đấng ban cho mọi người cách rộng rãi, không trách móc ai, thì kẻ ấy sẽ được ban cho. Nhưng phải lấy đức tin mà cầu xin, chớ nghi ngờ; vì kẻ hay nghi ngờ giống như sóng biển, bị gió động và đưa đi đây đi đó. Người như thế chớ nên tưởng mình lãnh được vật chi từ nơi Chúa: ấy là một người phân tâm, phạm làm việc gì đều không định. Anh em nào ở địa vị thấp hèn hãy khoe mình về phần cao trọng mình, kẻ giàu cũng hãy khoe mình về phần đê hèn, vì người sẽ qua đi như hoa cỏ. Mặt trời mọc lên, nắng xằng, cỏ khô, hoa rụng, sắc đẹp tội tàn: kẻ giàu cũng sẽ khô héo như vậy trong những việc mình làm. Phước cho người bị cám dỗ; vì lúc đã chịu nổi sự thử thách rồi, thì sẽ lãnh mảo triều thiên của sự sống mà Đức Chúa Trời đã hứa cho kẻ kính mến Ngài. Chớ có ai đang bị cám dỗ mà nói rằng: Ấy là Đức Chúa Trời cám dỗ tôi; vì Đức Chúa Trời chẳng bị sự ác nào cám dỗ được, và chính Ngài cũng không cám dỗ ai. Nhưng mỗi người bị cám dỗ khi mắc tư dục xui giục mình. Đoạn, lòng tư dục cứu mang, sanh ra tội ác; tội ác đã trọn, sanh ra sự chết.